

Старт

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 7 • 20 юли 1971 • 25 стотинки

Издание на ЦС на БСФС

ЖРЕБИЙ, НАДЕЖДИ, ВЪЛНЕНИЯ

Четете на стр. 4 и 5 материалите за жребия на световното първенство по футбол от специалния пратеник на „Старт“



ОТНОВО БАЛКАНИАДА ПО КОЛОЕЗДЕНЕ

След продължително прекъсване се възстанови балканиада по колоездене. Последната се състоя през 1947 г. в София. Инициативата и настойчивостта на Българската федерация по колоездене намери положителен отзвук сред федерациите от другите балкански страни и в края на изтеклата седмица нашата столица прояви своето гостоприемство за вълнуващия спорт на педалите... стр. 13.

Първите победители — югославяните на 100 км по часовник...



Жанет Славчева — една рекордьорка от сините коридори

ДУЗПАТА

стр.3

ЗАТИШИЕ ПРЕД БУРЯ

стр.8 и 9



В борба за купата на ЦК на ДКМС — най-силните плувци
На старт младите атлети на България и Гърция

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПЪРВИЯТ ОЛИМПИЙСКИ МЕДАЛ И ПЪРВАТА ПРИЗЪОРКА

На 19 юли 1952 г. стана тържественото откриване на XV олимпийски игри в Хелзинки. Това бе една историческа олимпиада по много причини и показатели. Преди всичко с първото участие на СССР, приет една година преди това за член на МОК. Съветският съюз участва с най-многобройна спортна делегация — 381 души. Съветските спортисти ознаменуваха олимпийския си дебют с ликвидирането на американската хегемония, която дотогава била само веднъж нарушена — през 1936 г. от домакините на Берлинската олимпиада.

За първи път на олимпийски игри участваха спортисти от редица бивши колонизаторни страни. Със закъснение се разреши участието и на Китайската народна република. Символично от тази страна стартира само един плувец. За съжаление тогава не бе разрешено на ГДР и КНДР да участват на игрите. Политиката на „студена война“ бе изразена и с изграждането на две „олимпийски села“ — едно за капиталистическите представители в града и друго за социалистическите извън Хелзинки. То ва обаче не попречи за побратимяването на спортистите от всички страни независимо от политическите, расовите и религиозните различия. За това най-много допринесоха представителите на социалистическия спорт, които устройваха колективни и лични гостувания, срещи и тържества.

За първи път на олимпийски игри бе представена и социалистическа

България с делегация от 73 спортисти. Тази олимпиада бе историческа и за нашата страна със спечелването на първия олимпийски медал и със згемането на първото призово място от българска спортистка.

Олимпийският медал бе спечелен от известния наш боксьор Борис Георгиев — Моката. В категория „средна“ при участието на 23 боксьори той победи последователно А. Щурмер (Люксембург), Т. Гудинг (Великобритания) и Д. Вемхонер (ГФР). На полуфинала Б. Георгиев загуби от румънеца В. Тица. Шампион в тази категория стана известният „черен бомбардировач“ Флойд Патерсън, станал по-късно световен шампион за професионалисти. Успешно дебютира в олимпийския ринг и 18-годишният тогава Петър Станков в категория „лека—средна“. Той също е имал реални възможности да спечели медал, ако по пътя му не бе се изпречил... Ласло Пап (Унгария) — олимпийски шампион от Лондонската олимпиада, спечелил златния медал в Хелзинки и на следващите олимпийски игри в Мелбърн. Станков победи шампиона на Великобритания Б. Фостър и на Финландия П. Контула и на четвъртфинала загуби от прославения Пап.

Първото олимпийско призово място за България спечели Цветана Станчева, която зае шесто място на гредата. От 134 гимнастички тя се класира в многобоя на 16-о място — най-добро класиране досега на българска гимнастичка, — а отборът ни зае седмо място от 16 отбора.



БОРИС ГЕОРГИЕВ — с бронзов медал от олимпийските игри в Хелзинки



ЦВЕТАНА СТАНЧЕВА — шеста на гредата на олимпийските игри в Хелзинки

Към големите успехи на българския спорт трябва да прибавим олимпийския дебют на баскетболния ни отбор, който с шест победи (срещу Швейцария, Куба, Мексико, Финландия и две срещу Франция) зае почетното седмо място измежду 23 отбора. Българският баскетболен отбор загуби в предварителните срещи от СССР, в полуфиналните срещи от Аржентина и Уругвай и във финалните от Чили. От европейските страни България се класира на второ място след СССР. Българският отбор бе в състав: Тотев, Славов, Кузов, Г. Панов, Донеф, Шишков, К. Семов, Рашков, Владимиров, К. Геор

гиев, Пенков, Николов, Манченко и Нойчев, треньор — В. Темков.

Петнадесетата олимпиада бе „революционна“ и в областта на постиженията. Само в лекоатлетическите състезания 186 пъти бяха надхвърлени олимпийските рекорди! Общо бяха постигнати нови олимпийски върхове в 49 дисциплини, от които 15 световни! В леката атлетика от 33 дисциплини в 27 бяха поставени нови олимпийски рекорди, в други две изравнени и само в 5 дисциплини постиженията на победителите бяха по-слаби от съществуващите рекорди. Известният чехословашки атлет Емил Затопек спечели три златни медала

— на 10 000 м, 5000 м и маратон. Неговата съпруга Дана спечели златен медал на хвърляне копие в мента, когато той бягаше 10 000 м.

Най-много медали на олимпиадата спечели прославеният съветски настиг Виктор Чукарин — четирите златни и два сребърни! В неофициалното класиране по страни СССР, САЩ набраха еднакъв брой точки. България зае 45-о място от 70, жави.

На сесията на МОК по време на XV олимпиада бе избран нов председател — Ейвъри Бръндейдж, който продължава и до днес да явява олимпийското движение...



ПУБЛИКА

Вярно ли е, че в някои страни свиркането е израз на възхищение? Коя реакция на стадиона е най-правилната според вас?

Много спорове породиха времето организирането на съревнование за образцова спортна публика. Какво било това? Стадионът не е концертна зала! Достатъчно е, че на човека още с раждането му казват от всички страни: „Не може, не се разрешава, забранява се...“ На стадиона отиваме с толкова голямо желание, защото се чувстваме свободни от всички забрани, защото там може и да се викне, и да се свирне, защото там можем да изживеем напълно и радостта, и да си, защото се възбудим без предписания. В някои страни отиват със звънци и барабани дори...

Е да, в някои страни отиват и с пистолети! В някои страни свободното изживяване на всички чувства носи и жертви. Но да оставим тези някои страни. Бихме искали да отговорим на читателското писмо. Вярно е, че някъде и осакатването се смята за най-висша форма на одобрение. Нашите състезатели по художествена гимнастика се сблъскаха с тази особеност на реакция на публиката при турнето си в Америка. Въпреки многократните обяснения до края на можаха да свикнат с това „горещо“ одобрение. Но да приемем, че това е повече въпрос на навик. Щом на американците им харесва да се поздравяват по този начин, то си е тяхна работа. У нас осакатването недвусмислено показва недоволство, протест. В някои градове започнаха да посрещат чуждите отбори с осакатване още при излизането им. От какво е породено това недоволство, за какво протестират тези млади хулигани? За това, че не само отборът на техния град излиза на терена?

При най-голяма скръб византийката е имала право да подпре глава на длан. Когато на японската съобщават за смъртта на негов близък, той трябва да се усмихне. Преди години ни гостува гвинейски ансамбъл. В една пантомима след „смъртта на любимия“ солистката се тръшна на земята и започна да пици и рита и макар че това беше много необичайна реакция за сцена, всички трябва да се съгласят, че в тази непосредственост, в тази първичност има нещо много естествено. Във всеки случай много повече от усмивката на японца. Но да оставим другите народи с техните обичаи. Нека японецът се усмихва, гвинейката да крещи, американците да осакатват. Нашият народ също си има своите характерни реакции — и твърде естествени и цивилизовани.

Вярно е, че когато отиваме в концертната зала и на стадиона, настроението ни е различно. Един концерт може да ни хареса или не. В една спортна среща ние се възбудим, искаме победа, участвуваме. И тъй като това наше участие, това „Хайде, нашите!“, така необходимо за спортистите, създава топлината и живота в спортната зала, на стадиона. Тъжко нашата подкрепа (за съжаление само в моменти на поддем, а не когато най-много имат нужда спортистите!) е атмосферата, за която с такова желание отиваме на стадиона.

Коя е най-правилната реакция на едно спортно състезание? Няма правилник. Няма алиен и параграфи. Но има вече утвърдена здрава българска реакция — поддържане на своите, поощряване на

нарушава неписания кодекс на спортменство драв за победителите. Да се внасят звънци и барабани — това е маймунско подражание на маси прави, да се осакатват чуждите отбори на противоречи на българското гостоприемство, осакатва истинските приятели на спорта, действително на спортно състезание.

Нашият фоторепортер Емил МАНДЖАРОВ свой отговор на въпроса „Защо отиваме на спортна?“. За да изживеем тази хубава радост от спорта (снимка 1), след като сме се възбудили неостанали гол (снимка 2) и в никакъв случай не изпадаме в подобно соло (снимка 3).

Маргарита РАНГЕ.

Старт
ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

СОФИЯ
СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“
ИНДЕКС 20121

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митко ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ.

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“

ВЪЛНЕНИЯ



ДЖОРДЖ БЕСТ — лявото крило на Северна Ирландия и „Манчестър Юн.“ — има много почитатели. Ето го и сега в момент, когато не е могъл да откаже автографа си.

ПРЕОДОЛИМИ ПРОТИВНИЦИ

ПОРТУГАЛИЯ



ПОРТУГАЛСКАТА ФУТБОЛНА ФЕДЕРАЦИЯ (Федерасао португеза де фугебол асоиасиои) е основана през 1912 г., членува във ФИФА от 1914 г., узаконява професионализъм в страната през 1935 г. В Португалия има около 600 клуба с по-чти 30 000 организирани футболисти.

СТАДИОН „Национал“ в Лисабон побира 54 хиляди зрители, но по-голям от него е „Ла Лус“ — стадионът на „Бенфика“, който има 74 хиляди места.

В ЕЛИТНАТА ГРУПА участвуват 14 отбора, а сезонът продължава от септември до юни.

НАЙ-ГОЛЕМИЯТ УСПЕХ на националния отбор е третото място в световното първенство през 1966 г. в Англия. При останалите си 7 участия в световните първенства португалските футболисти не са успявали да прескочат бариерата на квалификациите.

ОБЩИЯТ БАЛАНС на националния отбор от създаването му до днес е: 166 мача, 57 победи, 29 равни мача, 80 загуби, 245:310 гола.

БЪЛГАРИЯ И ПОРТУГАЛИЯ са играли 6 мача на равнището на „А“ отборите: 3 победи за българските футболисти, 2 за португалските и един равен резултат при обща голова разлика 7:6 в полза на Португалия.

ПОСЛЕДНИЯТ СЪСТАВ на португалския национален отбор (5:0 срещу Дания на 12 май т. г. в Лисабон): Дамас — Да Силва, Хумберто, Жозе Карлос, Адолфо — Родригес, Перес, Симоес — Нене, Батиста, Еузебио.

Селекционер — Гомес да Силва. Цветове: червени фланелки, бели гащета, червени чорапи.

СЕВ. ИРЛАНДИЯ



СЕВЕОИРЛАНДСКАТА ФУТБОЛНА ФЕДЕРАЦИЯ (Айриш Футбол асоиешън) води началото си от 1880 г., но членува във ФИФА едва от 1946 г. Професионалната лига в страната съществува от 1890 г. Общият брой на професионалните и аматорските клубове е около 650, а в тях са регистрирани около 13 000 футболисти.

СТАДИОН „Уиндзор парк“ в Белфаст, където се играят обикновено мачовете на представителния отбор, има 50 000 места.

В ПЪРВА ДИВИЗИЯ, където се излъчват шампионът на страната, се състезават 12 отбора. Тя има постоянен състав — заелите последните места в крайното класиране не изпадат. Футболният сезон обхваща периода от август до май. Североирландските клубове са финансово нестабилни и най-добрите играчи свикновено сключват договори с английските клубове.

НАЙ-УСПЕШНОТО ПРЕДСТАВЯНЕ на отбора бе през 1958 г. на световното първенство в Швеция, където достигна до четвърфиналите (последна загуба от Франция с 0:4). Друг път — при общо 6 опита — Сев. Ирландия не е успявала да се класира за финалния кръг.

БАЛАНС НА „А“ ОТБОР за цялата му история: 274 мача, 58 победи, 48 равни резултата, 168 загуби, голова разлика 337:758.

ПОСЛЕДЕН СЪСТАВ (1:0 срещу Уелс в Белфаст на 22 май т. г. — мач от британския турнир): Дженингс — Райс О'Кейн, Хънтър, Нелсън — Макморан, Никълсън, Клемънтс — Хамилтън, Дуган, Бест.

ТРЕНЬОР — Били Бингъм, бившо ляво крило на отбора, участник в световното първенство през 1958 г.

ЦВЕТОВЕ: зелени фланелки, бели гащета, зелени чорапи.

КИПЪР



КИПЪРСКАТА ФУТБОЛНА ФЕДЕРАЦИЯ (Кипърс Футбол асоиешън) възниква през 1934 г., а в редовете на ФИФА влиза пред 1948 г. В страната има 25 клуба, в чиито документи фигурират имената на почти 8000 футболисти-аматьори от всички възрастови групи.

ОБЩИНСКИЯТ СТАДИОН в Никозия побира 10 000 зрители и няма тревна покривка.

ПЪРВА ГРУПА е в състав от 12 отбора, а първенството протича в периода октомври—май.

УСПЕХИТЕ на националния отбор се свеждат до изтъргване на равен резултат или победа в някой отделен мач. Според ръководителите на футбола в страната кипърските футболисти участвуват в международните турнири, за да се учат от противниците си. За Кипър сегашното участие в световното първенство е четвърто, като отборът винаги е заемал последно място в квалификационните групи.

БАЛАНС НА НАЦИОНАЛНИЯ ОТБОР (първият му международен мач се е играл на 3 март 1954 г.): 30 срещи, 3 победи, 4 равни резултата, 23 загуби, голова разлика 19:114.

ПОСЛЕДЕН СЪСТАВ (1:6 срещу СССР в Москва на 7 юни т. г. в мач за европейско първенство): Тофи, К. Михаил, Кавазис, Фокус, К. Константиноу, С. Михаил, Василиу, А. Константиноу, Марку, Канджирис (Леониду), Стилиану (Теодору). Съставът обаче е твърде непостоянен — в последните 3 мача са играли общо 30 футболисти.

ТРЕНЬОР: — англичанинът Рей Ууд. ЦВЕТОВЕ: сини фланелки, бели гащета, сини чорапи.

«РОЕНОТО» НА «БЯЛО-ЧЕРНИТЕ»

- ПЪРВИТЕ ВПЕЧАТЛЕНИЯ — ЕНТУСИАЗЪМ И ОПТИМИЗЪМ
- БЪДЕЩИТЕ УСПЕХИ — НА ЗДРАВИ ОРГАНИЗАЦИОННИ ОСНОВИ

С решение на Бюрото на ЦС на БСФС на територията на досегашното обединено дружество за физическа култура и спорт „ЖСК—Славия“ се възстановяват ДФС „Славия“ и ДФС „Локомотив“ (Сф), като на ГС на БСФС в София е възложено да осъществи практически изграждането на двете дружества. Уточнени са и принципите на кадровото комплектуване на отборите със състезатели и треньори: тези от тях, които преди обединението са носили цветовете на някое от двете дружества, сега трябва да се върнат в старите си отбори. Бившите слависти и локомотивци, които намериха място в съставите на други дружества, могат по желание (но не са задължени!) и без разрешение да отидат съответно в „Славия“ или в „Локомотив“, а попълненията от по-ниско разредните групи се извършва съгласно правилниците и наредбите на съответните спортни федерации, като се прави компромис единствено по отношение на определените (и вече изтекли към датата на възстановяването) срокове.

Пак принципно е определено и „местожителството“ в различните републикански групи: за спортовете, при които новият шампионат не е започнал и където двете дружества преди обединението имаха отбори в една и съща група, сега и „Славия“, и „Локомотив“ ще имат представител, като се увеличи броят на участниците в групите. Там пък, където първенството е вече в ход, мястото на „ЖСК—Славия“ ще заеме отборът с по-предна класация в последната година преди обединението.

Практически пример за приложението на тези принципни постановки е определянето на статута на „А“ РФГ, в която през предстоящия футболен сезон „Славия“ ще замести „ЖСК—Славия“, а „Локомотив“ (Сф) и „Черноморец“ (Бс) — като предпоследен в изминалото първенство — ще попълнят групата на майсторите до 18 отбора.

Като стана дума за футбола и ние тръгнахме по следите на възстановените отбори. Заварихме ги на тренировки (въпреки че колегите им бяха все още в лятна ваканция)...

А вече бяха си изпреварили — 5000 верни привърженици очакваха на новоотворения се стадион „Локомотив“ в кв. Свобода първата тренировка на своите любимци. Запrijждаха и свиканите под „железничарските“ знамена футболисти: ветеранът Т. Колев води „черната“ половина на доверчивите „бяло-черни“ — Ат. Михайлов, Ив. Георгиев, Ат. Геров; задава се и групата на „студентите“ — Н. Ангелов, Кр. Борисов, Г. Илиев (бивши юноши на „Локомотив“); с черния „Мерцедес“ на Г. Христакчиев

пристигат собственикът му и още двама „пловдивчани“ — Мумджиев и Пацев. (БФФ тепърва ще изясни правата му). Все играчи с локомотивска закалка, някои от които две години и половина са пазили червено-черния екип и чак сега го връщат на домакина М. Наков. За да получат нов и да изтичат на терена, където вече ги чакат треньорът Г. Берков и помощникът му Т. Велев. Започна „игричката“ и Берков отдели няколко минути за първото интервю на новия му пост:

— Ще направим един от най-младите (но това в никой случай не трябва да значи и най-слабите) отбори в групата. Ще водим подготовката си на Витоша, ще използваме и този терен. Трябва да се бърза — дебютът ще бъде с отговорна международна среща на 25 юли срещу „Кайрат“ (Алма Ата) — реванш за купата на УСИК на стадион „В. Левски“. Все още ме тревожи изборът на вратари и на ляв защитник.

— Нашият отбор е готов — ни каза няколко минути по-късно вратарят С. Симеонов. Десетина километра по на юг, на собствения си стадион, тренираха футболистите на „Славия“. — Погледни играчите пред мене — Йонов, Шаламанов, Петров, Алексиев, Давидов, Кръстев, Коцев, Тасев, Григоров, Я. Димитров... Стига да заиграят, както могат, и проблеми няма да има!

— И трябва да заиграят, да ги понесе проловутият (и малко потиснат напоследък) славистки дух! — допълва помощник-треньорът П. Пацанов, който ръководеше заниманията на „белите“ (за старши треньор е поканен Д. Ташков).

Макар че „Славия“ и сега има футболисти, вече получи попълнение от завърналия се от Габрово централен защитник Л. Топузов, от трима юноши на дружеството, очаква се решението на бившите слависти Мл. Василев (Ак) и П. Христов (ЧО). Предстои десетдневен лагер в Етрополе, низ от контролни срещи в София, а после — после са шампионатните битки за честта на „белия“ отбор.

... Оптимизъм в „Славия“, ентузиазъм в „Локомотив“ — ето първите впечатления от гостуването в новите (но със стари традиции) физкультурни дружества. И едно подчертано другарско отношение, пожелания за всестранини успехи към доверчивите съотборници, а утрешни съперници. Защото само така „роенето“ на бившите вече „бяло-черни“ би имало смисъл и оправдане...

Петър ХАДЖИЙСКИ
Снимки: Йордан СКРИНСКИ

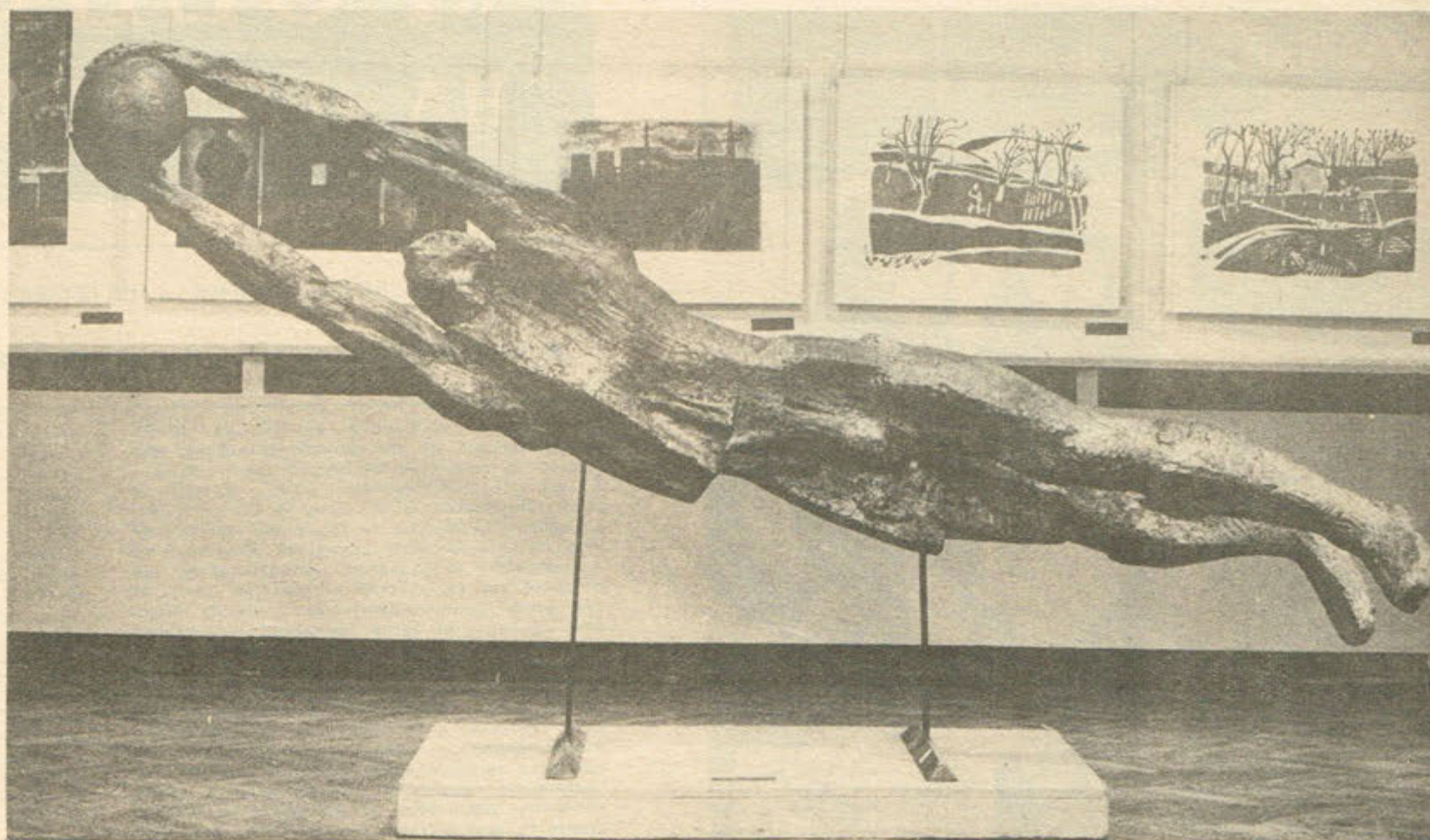


УДОВОЛСТВИЕТО ДА НОСИШ СТАРИЯ ЕКИП — Атанас Геров отново облича „железничарската“ униформа.



САМО СЛАВИСТИ НА СТАДИОН „СЛАВИЯ“ — „белите“ футболисти също не губят времето си напразно.

№1 НА ПРОФЕСОР ДАЛЧЕВ



Професор Любомир Далчев е един от най-изтъкнатите български скулптори. Той е завършил специалност живопис в нашата художествена академия, но в изкуството ни е познат със своите великолепни скулптурни произведения. Любомир Далчев беше доскоро професор по декоративно-монументална скулптура във ВНИИ „Николай Павлович“ и възпита няколко поколения талантливи скулптори. В областта на декоративно-монументалната скулптура той създаде безброй високохудожествени произведения. Някои от тях се съхраняват в Националната галерия: „Движение“, „Пробуждане“, други красят различни кътове на нашата родина: моста „Иго то“ в Габрово, Паметника на падналите воители в Търговище, скулптурната украса на Съдебната палата в София, съдебната палата в Русе и много други. В богато си на теми творчество той е дълбоко индивидуален, съвременен и винаги оригинален в художественото тълкуване на своите теми.

Юбилейната изложба „Човекът и трудът“ отново е една приятна среща между творците на изобразителното изкуство и техните почитатели.

Човекът, чийто образ виждаме в произведенията, ни е познат: това е нашият съвременник. Но в много творби той ни среща неочакван и различен. Човекът — с неговата престара любов и борба, труд, цялостно страдание, но нов и неповторим, богат с нова вяра и нов оптимизъм.

В отдела за графика и скулптура има много оригинални решения на тази богата тема. Едно от тях е скулптурното произведение „Номер 1“ на професор Любомир Далчев — единствената творба със спортна тематика в изложбата. Това за съжаление доказва, че доста рядко творците отразяват образа на спортиста, макар че неговият труд е не само малко отговорен, напрегнат и уважаван, от

колкото този на всеки друг в нашето социалистическо общество. „Номер 1“ е произведение, в което художникът пресъздава своя герой — футболист вратар в едно типично за него състояние — рискован плонж за топката. „Номер 1“ я държи здраво в ръцете си. Човек се е превърнал в едно движение, един вихър. Всичко в неговата издължена, летяща фигура е напрегнато в пределно физическо и морално усилие. Скулптурните форми майсторски подчертават тази динамика. Има нещо, което ни кара особено ярко да възприемаме този вратар. Цялата композиция ни дава представа за един труден миг в играта, но миг великолепен, силен и решаваш.

Пластичната изява и идеята на тази творба са едно рядко срещано покритие на форма и съдържание — израз на възхищение от красотата на спортиста, събрал цялата си

човешка воля за постигане на победата.

За съжаление творбата не е поставена на подходящо място в изложбената зала и това пречи за още по-добро ѝ възприемане. Нейните истински достойнства ще проличат, когато я залее слънце, на открито, в една естествена обстановка от въздух и зеленина.

Вярвам, че в бъдеще образът на спортиста ще ни среща все по-често в изложбените зали, защото физическата култура става част от нашия бит. Животът на спортиста е пълен с драматични моменти, с много динамика, патриотизъм, правствени добродетели и той е една достойна тема в творчеството на всеки художник.

Иванка БАНОВА
Снимки: Михаил ЕНЕВ

ИЗКЛЮЧЕН ОТ ФИЗКУЛТУРНОТО ДВИЖЕНИЕ



НОВО! НОВО!

В „СПОРТ ТОТО 1“
ПРЕЗ ЛЯТНАТА ПОЧИВКА
НА ФУТБОЛНИТЕ ОТБОРИ
ДО ЗАПОЧВАНЕТО
НА ПЪРВЕНСТВОТО
„СПОРТ ТОТО 1“

ПО
ЖРЕБИЕ

ИНТЕРЕСНО И ЛЕСНО
КАКТО ЗА УЧАСТНИЦИТЕ
В „СПОРТ ТОТО 1“,
ТАКА И В „ТОТО 2“

ЗА ДОПЪЛНИТЕЛНИ ПЕЧАЛБИ
във всеки тираж
ПО 12 000 ЛВ.



Когато връстниците му все още играеха топчета, той вече обичаше... Обича му беше сладка, не беше лека и приятна, ше даже чудно как може така силно да влюби едно момче в това сурово изпитание, наречено бокс. Но явно някои са с по-лен характер и Найден беше от тази енино дружина. Имаше и шанс — живееше в Пловдив, където кожените ръкавици са били винаги на почит. Попадна и на добър еиор — В. Търнов. Всички тези обстоятелства ни дадоха един талантлив боксьор. ийден Станчев достигна националния ни став и беше сред най-сериозните надежди на нашия ринг.

Грудно се говори за загуба, която сме приели сами на себе си. Защото независимо нашите спортисти и спортни дейатели сят на дружества, те са наши, български артисти! И когато взаимно си чуят крага или си чуят крилето към прогрес, стра целият български спорт.

Найден Станчев, който стана студент във ИФ „Г. Димитров“, беше изключен за две инии от физкултурното движение. Официалната версия на „Локомотив“ (Пд) е, че и състезател е отказал да се качи на ринва края на миналото републиканско първеню. Освен това Станчев бил хулиган и поиник.

Има да разгледаме по-подробно двете обвинения. Станчев е имал по това време изменения в китката. Имал е лекарско предписание да не участва в мачове до 15 декември 1970 г., придружено със съответната тгенова снимка. И навярно, ако си беше апал в Пловдив, невявяването му на рин не би имало последствия. Та през 1969 г. турнира за „Най-добрите ръкавици“ друството не му разреши да участва, въки че националният ни отбор имаше нужот него... Тогава го пазеха; сега студент и състезател от „Академик“ не им бва. И бе сложен кръст на спортната му графия.

Ищо повече. Гневът — този лош съвет-вими нунктове за отмъщение. Оказва се, че Станчев е „хулиган“ и „побойник“.

Един ден някакъв младеж казал непристойни думи в лицето на съпругата му и той го укротил с едно кроше. Сигурно не е прав да постъпва така. По-добре е да прави, както мнозина от нас — правим се на глухи...

Разбира се, ръководството на секцията „не знае“ нищо за тази случка, докато той се състезава за „Локомотив“, но после изведнъж проумява, че тихият и скромнен боксьор съвсем не е такъв — той е лош, разлага отбора и пр., и пр. Стига се до парадокса — големият наш треньор В. Търнов със собствените си ръце да унищожи своето творение, своя боксьор. Може би е бил подложен на натиск? Иначе как да си обясним тази неразумна крачка: да поставя въпроса за изключването на младежа от Комсомола? А когато не намира подкрепата на комсомолския секретар, той го сменя! Това грубо нарушение на устава на ДКМС, както и изключването от Комсомола без присъствието на „обвиняемия“, не търпи никакъв коментар.

Изключен от ДКМС, изключен от физкултурното движение за две години... Следва и логичното изключване от ВИФ „Г. Димитров“. Един 23-годишен младеж, посветил 12 години на бокса, е изхвърлен от живота. Всичко е направено с такава лека ръка, така безотговорно, че е трудно да се асимилира... И идва един естествен отпор. Ректорът на ВИФ, който вниква в случая, възвръща студентските права на Станчев. Въпросът за състезателните му права обаче за това в безкрайна преписка. „Локомотив“ от ново настоява на своето. Може би някои смятат, че ще загубят авторитет след отмяне на това преследено наказание?

Но, струва ми се, особено след картината, която видяхме на мадридския ринг, че е време да бъдем по-трезви дори в гнева си, не толкова да даваме воля на чувствата, а на разума си...

Ищо повече. Гневът — този лош съвет-



Снимка: Петър ВРЕТЕНАРОВ



ПРОБЛЕМНО-НАУЧНАТА ЛАБОРАТОРИЯ

Най-младият спортен институт в пловдив. И макар че няма още и дна от откриването му, вече е ста популярен сред спортните и спортните деятели. Нормативи за избора на спортните по лека атлетика, гимнастика, плуване, борба, жк и футбол, методика на обучението по лека атлетика, баскетбол, ину-кажк, определяне обема и интензивността на натоварванията... определяне централните за постоянните лагер-сборове за всеки спорт, борудване на централите със съвременен инвентар, работа за повишаване на скоростната издръжливост, бързината... срочна научна информация, повишаване научната подготовка на треньорите... — наистина широк диапазон от задачи. 400 високоизградени спортисти вече имат картата в лабораторията, която отравя спортно-техническото и функционалното състояние, а и насочва треньорите в търсенето на високи резултати. Проблемно-научната лаборатория работи в тясна връзка с методичния отдел на ОС на БСФС и физкультурния диспансер.

Твърде сериозни задачи стоят сега пред ръководителя на проблемно научната лаборатория мс Борис Начев — бивш волейболист. Трябва да координира работата на математици, инженери, спортни педагози, психолози, преводачи... Трябва да се степенуват задачите, за да може да се избере от това не-обятно море на проблемите проблемът на деня. Сега силите на малкия още колектив са съсредоточени да помогнат в първите стъпки на новосъздаденото спортно училище.

Един от най-известните сътрудници на лабораторията е Гарабет Симон (на снимката). За него казват, че можел да направи от чайник часовник, но засега той е посветил силите си на по-практични цели. След „ФС-70“ — апарат за срочна информация на състоянието и техниката на шангистите — Пловдив може да се похвали вече с нов свой „патент“ — на лабораторията и на Симон: електронен секундомер за автоматично засичане на старт и финал, секундомер за скоростните отсечки. Работи се по създаването на по-точна измервателна апаратура, спомагателни уреди за отчитане силата и честотата на ударите на боксьорите...

СИЛАТА Е НЕОБХОДИМО КАЧЕСТВО

Кой млад човек не иска да бъде силен! Силата е необходимо качество особено за онези младежи, които искат да се занимават активно със спорт. Но тя трябва да се придобие. Предлагаемият комплекс се базира на използването на собственото тяло и е особено подходящ за момчета на 13 — 15 години.

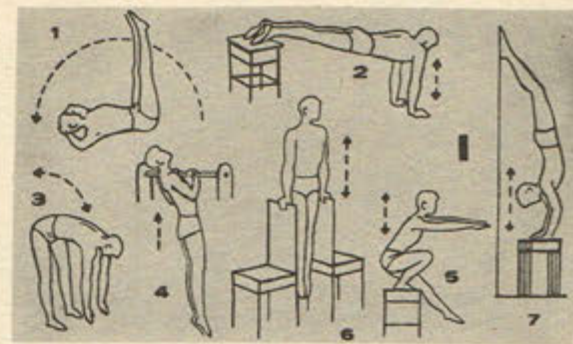
1. Повдигане на краката (за мускулите на коремната преса). Легнете по гръб на пода, като поставите ръцете под главата. Повдигнете двата крака и ги спуснете зад главата, като се стараете да докоснете с пръстите пода. Върнете се в изходното положение. Темпото е бавно, при лягането вдишайте, при повдигането на краката — издишайте. Повторете 10—12 пъти, след това си починете 1—2 минути и отново направете същото 10—12 пъти.

2. Лицева опора (за триглавите мускули). Поставете краката на стол или табуретка, направете лицева опора. Сгънете и разгънете ръцете си. В бавно темпо направете упражнението 10—15 пъти, като при сгъването на ръцете издишате, а при изправянето — вдишате. Починете 2—3 минути и направете още 10—15 опори, без да се изгърбвате и без да отпускате таза.

3. Наклони на тялото напред-назад (за мускулите разгъвачи на трупа). Застанете с разкратени на ширината на таза крака и с изправено тяло. Наведете се надолу, без да сгъвате коленете, като се стараете да докоснете с длани пода. Изправете се в бавно темпо повторете 15—20 пъти, отдишнете 1—2 минути и отново направете упражнението 15—20 пъти.

4. Набиране на лост (за бицепсите и за широки гръбни мускули). От вис с долен захват на лоста на ширина на раменете се повдигнете на сгънати ръце така, че раменете ви да дойдат над лоста. При сгъването на ръцете вдишайте, при разгъването издишайте. Направете упражнението 4—6 пъти, починете си 1—2 минути и отново го повторете 4—6 пъти в бавно темпо.

5. Клякане на един крак (за мускулите на краката). Стъпете с един крак на стол или табуретка, ръцете са покрай тялото. Приклекнете, като едва



наклоните тялото напред, и същевременно повдигайте ръцете до височина на раменете. При клякането издишайте, при изправянето вдишайте. В средно темпо клекнете на всеки крак по 8—10 пъти, отдишнете 2—3 минути и отново направете по 8—10 клякания на всеки крак.

6. Опорно повдигане (за триглавите мускули и за раменния пояс). Поставете два стола с облегалките навътре на ширината на раменете. Възкачете се на прави ръце, сгънете ръцете, като същевременно сгънете и краката така, че да не докосват пода. Отново изправете ръцете. В средно темпо на правите упражненията 8—10 пъти, като издишате при сгъването на ръцете и вдишате при изправянето им. След отдиш от 2 минути направете същото още 8—10 пъти.

7. Стойка на ръце с опора на стената (за мускулите на ръцете). Поставете две табуретки на разстояние 20—30 см от стената и по-близо една до друга от ширината на раменете. Направете раменна стойка, като се опирате с краката на стената. Повдигнете се в стойка на ръце и бавно се върнете в изходно положение. Преди повдигането на правите кратко вдишване, при сгъването на ръцете издишайте. Направете упражнението 6—8 пъти и след отдиш от 2 минути — още толкова.

При изпълнението на упражненията от този комплекс главната полза идва от системните занимания. Първите три седмици правете упражненията през ден, след това тренирайте ежедневно с изключение на неделя. Придържайте се строго към нашите препоръки, не унявайте, ако на първо време не съумеете да достигнете предлаганото натоварване. Започнете от 2—3 повторения и постепенно, с укрепване на мускулите достигнете необходимия брой.

Дадените натоварвания са за момчета със средно физическо развитие. Постепенно увеличете натоварването чрез повторение на цикъла, който може да се изпълнява и сутрин, и вечер, но не по-рано от 2 часа след и 1 час преди ядене. След като овладеете този комплекс, ще ви предложим и други упражнения с използването на ластични и гирички, за да избегнете застоя в резултатите, да станете още по-силни.

НАУКА И СПОРТ

ЗАЩО СПОРТУВАМ?

Какво кара младите хора да спортуват? Какво ги привлича на спортния терен? Този въпрос е една малка част от голямо социологическо изследване, направено от учениците от средните училища. Ние отделяме специално внимание на този проблем, тъй като той в много голяма степен определя броя на системно занимаещите се с физическа култура и спорт, определя резерва в борбата за високо спортно майсторство и равнището на масовата физическа култура. В анкетната карта на въпроса: „Как ви накарва да спортувате?“ (е посочили следните възможни отговори (мотиви):

- Увлечоха ме приятели.
- Посъветва ме преподавател (треньор).
- Посъветваха ме родителите.
- Желанието да стана шампион.
- Поддържа се работоспособността и здравето.
- Други причини.
- Неотговорили.

Отговорите дават възможност много сериозни изводи. Преди всичко трябва да се изтъкне, че широките юноши и девойки все по-разбират значението на физическата култура като част от мунистическото възпитание, като средство за оформяването им и хармонично развити личности.

33 процента от анкетирания ученици и ученички са отговорили, че са били привлечени в спортни занимания от това, че „физическата култура и спортът спомагат за поддържане работоспособността и здравето“.

Това говори добре за пропагандирането на физическата култура и спорта у нас, но в никакъв случай не може да се приеме като сигнал за задоволство. Напротив — имаме пълно основание да считаме, че пропагандирането на физическата култура и спорта трябва да се разширява всемерно.

На второ място по значимост се нарежда мотивът „Увлечоха ме приятели“ с 12 на сто. Във възрастта, която изследвахме, примерът на другаря спортист е твърде заразителен. Редица изследвания по педагогическа психология показват какво огромно значение за поведението на ученика имат ученическият колектив и особено връстниците. Точно затова и получените данни свидетелствуват за огромната роля, която може да изиграе комсомолският актив, като с личния си пример, с любовта си към физическата култура и спорта, с редовни занимания увлича все нови и нови приятели на спорта.

Не може да не ни безпокои об

стоятелството, че само 9 на сто от анкетирания посочиха като мотив за спортуване „съвета на учителя (треньора)“. Този твърде нисък процент показва преди всичко, че учителите по физическо възпитание все още не са станали истински апостоли на физическата култура. Те не са привлекли достатъчно в разгръщането на широка извънкласна самодейна физическа и спортна дейност, в показването основите на даден спорт и цялата красота на неговата техника и тактика. Те не създават на достатъчно широка основа предпоставките младите спортисти да тръгнат по пътя към високото спортно майсторство.

От друга страна, цялостната анкета установи явно недостатъците в разбиранията на учителите и възпитателите — неумение или нежелание да работят всеотдайно за привличането в системни занимания на всички млади хора.

Незначителен е процентът на посочили като мотив за спортуване „Желанието ми да стана шампион“ — само 3 на сто. Този процент е израз преди всичко на благороден младежки стремеж и не е свързан с материални интереси. Но неговата величина в известна степен също трябва да ни безпокои. Защото тя показва, че най-младите спортисти у нас не живеят още от първите дни на системните си спортни занимания с мисълта да атакуват върховете на майсторството. А това безспорно дава отражение както върху ръста на постиженията им, така и по-сетне, когато трябва да атакуват най-големите стръмнини в спортната борба.

Съветът на родителите като мотив за спортуване е на последно място — само 2 на сто. Това е лесно обяснимо — родителите на днешните младежи са израснали във време, когато условията за физическите занимания и отношението на обществеността към спорта не са били твърде благоприятни. Този процент обаче трябва

да ни подсказва, че всеки младеж и всяка девойка, оставени извън физкультурното движение днес, означават по-трудно привличане в бъдеще на техните деца...

Анкетата показва, че няма съществена разлика в мотивите за спортуване между младежите и девойките. И все пак има изключение — 16 процента от младежите отговарят: „Увлечоха ме приятели“, докато този процент при девойките е само 9. Това показва по-голямата роля, която има колективът сред младежите при оформянето им като физкультурници и спортисти. В същото време при девойките влиянието на родителите и учителите е по-голямо. Желанието да станат шампиони е по-силно проявено у момчетата, по-малко у момичетата.

Анкетата показва и някои слабости за приобщаването към физическата култура и спорта в зависимост от селищата, в които живеят младежите и девойките:

- при двата пола във всички селища независимо от тяхната големина основен мотив за спортуване е поддържането на работоспособността и здравето;
- съветът на учителя и треньор

ра като мотив е по-убедително изразен сред учащите се от по-малките селища;

— другият мотив — „Под влияние на приятели“ — е с най-голям дял — 16 процента — в малките селища.

Изясняването на мотивите, които привличат младежите към активни спортни занимания, имат важно и далеч не само теоретическо значение. Защото масовизирането на физическата култура и спорта е невъзможно, без да се отчитат онези мотиви, които действително насочват и стимулират младежите в тази насока, без да се намерят най-силните, най-действителни фактори.

Без да даваме окончателен отговор на този проблем, ние считаме, че резултатите от анкетата, които публикуваме, дават възможност за търсенето и намирането на един правилен път за по-нататъшната работа.

Филип ГЕНОВ
доктор на психологическите науки

Мария ГОШЕВА
научен сътрудник

Фимка МИХОВА

ЧЕТЕТЕ В БРОЙ 8

- Спортистите славят юбилей
- Познавате ли хората в черно?
- Най-силната — на 14 години
- След жребия на световното първенство по футбол

И още много интересни материали за спортния живот у нас и в чужбина.

Броят отново ще бъде богато илюстриран.



ЗАТИШЕ

ГОЛЕМИЯТ СПОРТ е във временна почивка през юли. За да започне настъпление през август. С най-голям интерес се очакват Десетият шампионат по лека атлетика от 10 до 15 август в Хелзинки и световното първенство по свободна и класическа борба от 27 август в София.

В този период на затишие пред буря ви запознаваме с нашите най-големи надежди в голямата атлетика, с прогнозите на старши треньора на сборния отбор на СССР В. Громико за класическата борба и с най-големия борец в историята на свободния стил...

◀ Преди големия старт в Хелзинки М. Желев и Г. Тихов на родната писта...

ЩЕ ПРЕДСТАВЛЯВАТ Л ЖЕЛЕВ И ТИХОВ ЕВРОПА

ТОЗИ ВЪПРОС е пряко свързан с представянето на първите ни атлети на предстоящия Десети европейски шампионат в Хелзинки. Както стана известно напоследък, след много митатства, след отказа на американските градове да организират традиционната, трета поред среща Европа — Америка, тя бе насрочена за 18 и 19 август в Бон. Първите двама от всяка дисциплина в Хелзинки ще представляват Европа в двубоя срещу Америка. Припомняме си с гордост победния старт на Михаил Желев преди две години в Шутгарт на втората среща Европа — Америка. Припомняме си и желаем с цялото си сърце да се повтори. Но преди това трябва да се повтори... Атина — незабравимият финал на 3000 м с препятствия, в който главните действащи лица бяха Желев и Тихов...

И тази година най-големи надежди за европейския шампионат възлагахме на двамата наши най-добри бегачи. Михаил Желев и Георги Тихов притежават всичките ни рекорди от 2000 м до 15 000 м, и то с постижения от европейски ранг: Желев на 2000 м — 5.17,9, 3000 м — 8.01,8 и 3000 м с пр. — 8.25,0; Тихов на 5000 м — 13.37,6, на 10 000 м — 29.04,0 и на 15 000 м — 45.58,0 мин. На двамата коронна дисциплина е стипъл чейзът, в който заемат място сред 10-те най-силни в света за всички времена!

МИХАИЛ ЖЕЛЕВ и ГЕОРГИ ТИХОВ са почти връстници — първият е на 28 години, а вторият на 29. Двамата завършват висшето си образование: Тихов — Висшия институт за народно стопанство във Варна, Желев — ВИФ „Георги Димитров“. Двамата са женени за атлети, станали са бащи... на бъдещи атлети! Двамата са влюбени в „царицата на спортовете“, на която отдават всички сили и способности. Фанатично са привързани към градовете, в които са израснали — Мишо към родния си Сливен, а Тихов към Варна. Твърде общ им е и спортният път към върховете. Двамата притежават републикански и балкански титли. Без да подценяваме Михаил Желев — безспорно най-добрият ни атлет, който е донесъл най-големите ни успехи (единственият призьор от олимпийски игри, европейски шампион и „бегач № 1“ на Европа за 1969 г.), възможностите на двамата са доста изравнени, особено през настоящата година.

До старта в Хелзинки ни делят три седмици. Очакваме го с нетърпение и вълнение, с надежда и вяра! Досега и Мишо, и Гошо са доказвали неведнъж, че са бойци на пистата, дори и в случаите, когато противниците им ги превъзхождат. А при равностойна борба моралните качества, истинският български дух може да се окаже решаващ за победата. Само по един въпрос запазваме пълен неутралитет — кой от двамата да бъде по-напред. Като добри приятели и зрели състезатели патриоти очакваме от тях и тактическа далновидност за извоюване на победата. Тя няма да бъде лесна. За нея претендират мнозина...

КОИ ЩЕ БЪДАТ ГЛАВНИТЕ ПРОТИВНИЦИ на Желев и Тихов в Хелзинки?

Несъмнено отново съветските бегачи Морозов, Дудин и Битте. Това е най-добрата тройка, в която като ударна сила се очертава Битте — победител над многобройната армия от бегачи на 3000 м с пр. в СССР и на срещата със САЩ. Възможно е след спартакиадата в СССР да настъпят изменения, но при всички случаи съветските бегачи ще свирят първа цигулка в борбата за европейската титла.

Втората сила вълна ще настъпи от скандинавските страни и преди всичко от домакините. Финландците — известни със своите богати атлетически традиции (втори по броя на спечелените златни олимпийски медали) —

след продължителен застой са започнали нов възход. Европейският шампионат е голям стимул за тях и вече се забелязва ярко на пистата. Неизвестните доскоро Тайпо Кантанен и Пенти Пайваринта за една година направиха скок, равен на този от преди две години на Желев и Тихов. Техните рекордни постижения (8.31,8 и 8.32,8) и особено победата им над нашите два „аса“ в началото на месеца са гаранция, че домакините ще претендират, и то сериозно за медалите и в тази дисциплина. Изненада с рекордния си резултат норвежецът Сорнаес — 8.26,4 мин!

Като трета сила се явяват поляците, също с многогодишен авторитет в стипъл чейза. За сега Маранда и Лешчиук дори оглавяват със Сорнаес европейската ранглиста за годината. Третият вероятно ще бъде Желински. На срещата България — Полша Желев убедително се справи с Маранда и Желински, но явно те са подобрили чувствително формата си.

НАПОСЛЕДЪК усилено се говори (и не само говори!) за преориентация на бегачи на средни разстояния към стипъл чейза. Световният рекордьор на 1000 м Юрген Май (ГФР) вече направи сполучлив опит, като постигна 8.36,2, и сигурно ще участва с претенции в Хелзинки. Съветският средновековен Верлан бил пробягал неофициално разстоянието под 8.30,0 мин. Вероятно ще има и други, които насочват вниманието си главно към Мюнхен, но ще опитат силите си в Хелзинки. Такъв ще бъде случаят и с 20-годишния норвежец Квалхайм, който от 1500 м (3.43,0) се ориентира на 3000 м с пр. (първо бягане 8.54,0). Без особени проявления през тази година могат да изненадат известните Вийен — Франция (втора „ракета“ на Европа в Шутгарт), Стивънс (ВБР), Риза (Нор), които заедно с Желев, Тихов, Морозов, Дудин и Маранда бяха финалисти в Атина.

Противниците са много и силни. Но и нашите момчета са силни, рутинирани и с не по-малка амбиция за достойно представяне. Как бихме се радвали на Михаил Желев и Георги Тихов да представляват Европа на срещата с Америка три дни след шампионата в Хелзинки!...

Страницата изготви Ешуа АЛМАЛЕХ
Снимки: Йордан СКРИНСКИ

СТИПЪЛ ЧЕЙЗ!

За разлика от повечето атлетически дисциплини бягането на 3000 м с препятствия както е известно в цял свят — стипъл чейз — не датира от древността. Това е сравнително нова дисциплина, която се развива в наши дни едва в наши дни. Бягането на 3000 м с пр. не фигурира в първата олимпийска грама, нито на Първия европейски шампионат. Ма Втори и Трети олимпийски се провежда 2500 м стипъл чейз, а на Четите — 3200 м. В Петите игри отново не фигурира и едва през 1920 г. — на Седмия олимпиада в Анверс — се установява окончателно в съвременния й вид — пет препятствия на 400-метровата писта, които се прелазят седем пъти. Едното от препятствията — водното — създава най-голямо затруднение. Впрочем бягането на 3000 м с пр. се отличава от всички останали поради обстоятелството, че необходимата издръжливост, поточно скоростна издръжливост трябва да бъде в хармония с качеството на състезател, често да нарушава ритъма на бягането.

И все пак стипъл чейзът е една от най-интересните и емоционални атлетически дисциплини и не случайно е поставена в последен ден в програмата на предстоящото Девем европейско първенство в Хелзинки. Може и поради това, че дълго време Финландия са имали хегемония на 3000 м с пр., а и в тази на олимпийските шампионати Ритолз, Юла и особено на Изо-Холо, както и на своя рекордър Карвонен остават и до днес кумири на спортна Финландия.

Първият световен рекорд на 3000 м с пр. е регистриран едва през 1954 г. — 8.49,6 Шандор Рожной (Унг). До миналата година той е бил подобряван 17 пъти. С изключение на последния — този на австралиеца Кей Брайтън — всички останали световни рекорди са били атлети от Европа (Карвонен — Финландия; Власенко, Ржишчин, Тихов и Дудин — СССР; Хромин и Кшишковяк — Полша и Рьоланс — Белгия). Поради това историята на световния рекорд се покрива историята на европейския, който носител е Дудин.

Това идва да потвърди, че Европа е център на тази дисциплина, което личи спечелените олимпийски титли: Европа — САЩ — 4 и Кения — 1.

Постиженията на европейските шампиони са надвишавали тези от олимпийските игри. Най-високият резултат от официални международни състезания (олимпийски континентални игри и шампионати) принадлежи на Михаил Желев, който в Атина спечелва европейската титла с рекорден резултат.

Европейските шамоиони

1938	Ларсон (Швец)	9.16,2
1946	Пюжасон (Фр)	9.01,4
1950	Гунди (Чех)	9.05,4
1954	Рожной (Унг)	8.49,6
1958	Хромин (Пол)	8.38,2
1962	Рьоланс (Бел)	8.32,6
1966	Дудински (СССР)	8.26,6
1969	МИХАИЛ ЖЕЛЕВ	8.25,0

Историческото бягане на 3000 м с пр. на деветия европейски шампионат през 1969 г. в Атина преди развързката: води тогавашният световен рекордьор Дудин — СССР [3], следван от Вийен — Фр [5], Морозов — СССР [2], Риза — Нор [6], Уин — Фр [9], М. Желев [1], Стивънс — ВБР [8], Г. Тихов [4], Маранда (забелязват се само краката) — Пол [7].



ГРОСМАЙСТОРИТЕ НА 3000 М. ПР.

Специалистите считат, че все още не са разкрити „тайните“ в дисциплината 3000 м с пр., но поне засега постиженията от 8.30,0 мин. могат да се считат за гротескни, като се има предвид, че олимпийският рекорд на белгинеца Рьоланс е извън тази граница — 8.30,8. Ето 21-те гротески в досегашната история към 10 юли т. г.

8.22,0	О'Брайън Авл	1970
8.22,2	Дудин СССР	1969
8.23,4	Морозов СССР	1969
8.24,2	Куха Фин	1968
8.25,0	М. ЖЕЛЕВ	1969
8.26,0	Кудински СССР	1968
8.26,2	Маннинг Авл	1970
8.26,4	Рьоланс Бел	1965
8.26,4	Синк САЩ	1971
8.26,4	Сорнаес Нор	1971
8.26,6	Народнически СССР	1968
8.27,2	Г. ТИХОВ	1969
8.27,6	Мънли САЩ	1971
8.28,0	Курнан СССР	1966
8.28,2	Маранда Пол	1971
8.28,4	Лешчук Пол	1971
8.29,6	Белая СССР	1965
8.29,6	Уелш Н Зел	1966
8.29,6	Джилчо Кен	1970
8.29,6	Соваж САЩ	1971
8.30,0	Тексеро Фр	1966

ИЕ ПРЕД БУРЯ



ГИГАНТИ НА СПОРТА

АЛЕКСАНДЪР МЕДВЕД

Има ли друг спортист в света, който може да се похвали с успехите на 34-годишния съветски борец Александър Медвед? Заслужил ли е майстор на спорта на СССР, носител на ордени „Червено знаме на труда“ и „Почетен знак“ е завоевал досега 6 световни, 2 олимпийски и 2 европейски титли, бил е 8 пъти шампион на своята страна в свободния стил.

По-възрастните жители на малкото украинско градче Бела Церков си спомнят как един от прадедите на Александър Медвед се е борил с мечки по панаирите и почти всеки път ги е повалял на земята. В рода му всички са ловци — дебнели са с копие в ръка горските великани. Такова е семейното предание.

От малък Александър се увлякъл по борбата, не се страхувал да излезе срещу двама, дори трима противници. Скоро не само възрастниците му, но и възрастните мъже не можели да го надвият.

На 16 години Александър отишъл в завода. Денем — работа, вечер — учение. Не можел и да мисли за сериозни занимания с борба. Така минали две години, през които той станал квалифициран шлосер-монтьор.

Един ден треньорът Иван Беркал забелязал високия и много подвижен момък, но нямал възможност да работи дълго с него: 18-годишният Александър постъпил в армията. По това време вече бил висок около 190 см, носил обувки 46 номер, тежал над 100 кг... След няколко месеца военна служба Александър Медвед станал шампион на Беларуския военен окръг. А през есента на същата 1961 г. бил вече шампион на СССР по свободна борба в полутежка категория.

с много труд и над 500 схватки, от които Александър е загубил само... две! Разбира се, имало е и равни борби, но това е въпрос на тактика.

Любопитно е, че до 1967 г., когато все още се бореше големият му съперник Иванички, в първенствата на СССР Медвед участвувал в тежка категория заедно с него, а на международните състезания — в полутежка. Трябвало да прави жертви в интерес на сборния отбор, тъй като в състава му нямало спортист, способен да спечели шампионската титла. И Александър „сваляше“ по 6 кг от нормалното си тегло — 103 кг...

Дълго време се смяташе, че борци от световна класа в тежка категория могат да бъдат само така наречените „мастодонти“ — казва Александър Медвед. — В много страни изкуствено увеличавали теглото и габаритите на борците. Ония от тях, които тежаха по 100 кг, не се смятаха за сериозни съперници. А в съвременната борба решително е не теглото, а уменията бързо и непрекъснато, в комбинационен стил да прилагаш хватка след хватка. За 9 минути спортистът трябва да покаже всичките си качества, да се „изцеди“ докрай.

Такъв е на тепиха Александър Медвед. За него обичат да казват: „Борец по рождение.“ Но който има възможност да го види по време на интензивните тренировки, ще разбере, че освен талант да се бори Медвед има и талант да се труди, отличава се с огромна работоспособност и упоритост по пътя към поставената цел.

Мечтата ми — казва той — е да спечеля трети златен олимпийски медал и да се оттегля от активния спорт непобеден. А после ще се посветя изцяло на научна работа



В. ГРОМИКО, старши треньор на съветския отбор по класическа борба

ФАВОРИТИТЕ ЩЕ БЪДАТ СССР И БЪЛГАРИЯ

По-малко от 40 дни остават до тазгодишното световно първенство по класическа и свободна борба в София. В неговото навечерие с все по-голям интерес се посреща всяка прогноза за възможностите на участващите отбори и отделните състезатели, всеки предварителен коментар на специалистите.

Всъщност сега като че ли „най-тежък“ оценките на треньорите, които стоят най-близо до подготовката на своите състезатели. Затова и най-привлекателни са разговорите с тях...

Неотдавна у нас гостува старши треньорът на сборния отбор на СССР по кл. борба Василий ГРОМИКО. Той бе любезен да сподели как „вижда“ нещата на софийския тепих, преди още да удари първият съдийски гонг.

— В последно време класическата борба значително разшири позициите си в Европа. С добри състезатели вече разполагаме не само ние, но и България, Югославия, ГДР, Румъния, Унгария, Швеция...

— Конкуренцията в София ще бъде силна!

— Разбира се. Лично аз мисля, че тазгодишното световно първенство ще бъде най-силното от всички досега! Още повече, че до олимпиадата в Мюнхен не остава много време. Първенството ще бъде за всички страни с развита класическа борба една хубава възможност за проверка на възможностите, преди да изпратят своите отбори в Мюнхен.

— Кои ще бъдат главните фаворити в отборното класиране!

— Несъмнено съставите на СССР и България. Него приемат като комплимент, но нашата страна разполага с отлични борци. Това не е случайно. У нас обичат този мъжествен спорт, той се радва на популярност, има масова основа. И затова, убеден съм, ще имате успехи и напредък!

— Какви са вашите впечатления от българските „класици“!

— Откровено казано, отлични! Запомнил съм имената на най-изявените — П. Киров (52 кг), Хр. Трайков (57 кг) и П. Крумов (82 кг). На мнение съм, че има още няколко с обещаващи данни — Н. Недев и Ст. Апостолов (68 кг), както и Ал. Томов (над 100 кг).

— Могат ли българите да се борят успешно за второто място на софийския тепих в отборното класиране!

— Да, но при условие, че започнат състезание то максимално съсредоточени, отлично настроени

волево, с добра подготовка!

— Бихте ли посочили кои борци имат най-големи шансове при разпределението на медалите!

— Деликатен въпрос... А и малко обширен. Конкуренцията ще бъде голяма и ожесточена! Всеки ще се бори с амбиция да се класира добре, тъй като от това ще зависи дали той ще бъде определен да представя страната си на олимпиадата в Мюнхен.

В кат. до 48 кг фаворит е Берчану (Рум). Главни неговии съперници ще бъдат нашият Вл. Зубков и нашият Ст. Ангелов.

В кат. 52 кг П. Киров има всички шансове да спечели златния медал! Тук ние все още не сме спрели окончателно на някой от нашите състезатели...

В следващата категория — 57 кг — с големи възможности за атакуване на първото място е европейският шампион от Вестерос Хр. Трайков. Мисля, че той ще преодолее съпротивата на всичките си противници! В 62 кг нашите претенции не са големи. Твърде вероятно е в София да дебютира някой от младите ни надежди... Фаворити тук са Г. Мърков и японецът Фуджимото, както и силният Велинг (ГДР).

Интересна обещава да бъде борбата за златния медал в кат. 68 кг. Освен нашия Р. Руруа с аспирации ще бъдат Попеску (Рум) и единият от двамата — Ст. Апостолов или Н. Недев.

— Как „виждате“ категорията до 74 кг!

— Всичко ще се решава между нашия В. Игуменов, българите В. Цончев или Б. Бутраков и ирландца Голантополус. По-интересна е следващата категория — до 82 кг. Рискът да сгреша в прогноза е голям... Тук ще бъдат световният шампион Назаренко (СССР), Ненадич (Юг), П. Крумов (Бъл) и силният швед Карстрьом!

В кат. 90 кг ще избираме между В. Рязанцев, Ал. Юркевич и В. Олейник. Всеки от тях би имал шансове за златния медал...

В кат. до 100 кг давам предпочитание на отличния Свенсон (Швеция) и на нашия Яковенко. В „свръхтежката“ — над 100 кг — след смъртта на Козма (Унг) силите на всички са изравнени — А. Кочнев (СССР), Ал. Томов (Бъл), П. Кмент (Чех), Войда (Пол)...

— Кои отбори ще пристигнат на първенството с амбиции за третото място!

— Това ще бъдат съставите на Югославия и ГДР. Лично аз мисля, че шансовете на югославските борци са по-големи. Впрочем най-добър отговор на този въпрос ще даде самото състезание...



„Схватка“ с корен на дърво по време на ежедневната половинчасова утринна тренировка на Александър Медвед в гората.



Втора утринна „тренировка“ с тригодишния Альоша, на който апетитът се увеличава с помощта на папа Са...

ВЪЗРАЖДАНЕ НА ПОЛСКАТА АТЛЕТИКА

На 22 юли е националният празник на Полша. По този случай поместваме настоящата страница, посветена на полската лека атлетика — един от най-масовите, любими и силни спортове в братската страна.

Известно е, че полската лека атлетика в последно време отново е в подем. На какво се дължи това? Един колега журналист ми каза: „В миналите години бяхме една от първите сили на Европа. После настъпи упадък... Не може да се каже, че това бе криза на поколенията. То бе по-скоро криза на методите. Деятелите и треньорите в Лекоатлетическия съюз сякаш повече се занимаваха с разпри помежду си, отколкото с целенасочена, съвместна работа. През март 1969 г. настъпиха промени в ръководството на съюза и оттогава работите се промениха. Дойдоха нови хора. Пръв двигател на практическото всекидневие е д-р Януш Яцковски, завещаващ учебно-тренировъчната работа в съюза. Той може да ви каже най-много за сегашната дейност в полската лека атлетика.“

Потърсих д-р Яцковски. Заварих го в кабинета му в съюза на ул. „Фоксал“. Той е относително млад човек, енергичен и пряк.

„След промените в съюза дойдоха нови хора. Отговорен треньор за средни и дълги разстояния стана Оривал, по спринтовете — Мах, по хвърлянията — Кошевски, по скоковете — Нитковски. Важен въпрос бе да се установи творческо взаимодействие между треньорите в клубовете и съюзните треньори, за единство в подготовката в клубовете и по време на лагер-сборовите на националния отбор. И най-важното — да се постигне интензификация на тренировките! Това е също ново. За него много допринесоха индивидуалните планове, изработени за 300 души атлети — и опитни, и млади, перспективни, на които най-много ще разчитаме в международните срещи в бъдеще.“

Така на първо място бе организираната. Към нея бих добавил това,

че съюзът подобри базата — построено бе хале в „Стал“ (Варшава) друго на Лодз, трето в Червинск, завършена бе тартановата писта на стадион „Скра“ във Варшава. Важното постижение бе, че успяхме да уредим относително сполучливо лекатския въпрос. И то така, че лекарите да бъдат истински помощници и в тренировъчния процес.

Ние имаме 46 чепни клубни секции, на които най-много разчитаме в борбата за високи постижения. Характерно е, че всяка секция се ангажира индивидуално. Ние не я задължаваме да развива еднакво всички дисциплини, а да дава предимство на ония, в които може да постигне най-големи резултати. Ние даваме допълнителни средства на клубовете за подготовка на националните състезатели, снабдяваме ги с по-добър инвентар. В края на годината отчитаме постиженията и даваме много награди на ония, които са подготвили добре национални състезатели и млади атлети.

Сега една група от 100 състезатели се подготвя за олимпиадата. Още тази година искаме кандидатите да покрият нормите. Същевременно работим по шестгодишен план за подготовката за олимпиадата през 1976 г., за да не загубим от погледа си младите.

Очакваме през тази година в 15 дисциплини да бъдат подобрени рекордите на Полша.“

ИНТЕРЕСНО ОТБОРНО ПЪРВЕНСТВО

Отборното първенство на Полша се урежда по особен начин. Най-силните 14 отбора влизат в I лига. Разделени на две групи по географски принцип, в края на май те се състезават на две места — едините във Варшава, другите в Забже. Всеки отбор се състои от 44 състеза-



К. Маранда и Х. Лешниук, наследниците на Хромик и Кшишковяк, между първите в европейската ранглиста на 3000 м с препятствия през този сезон.

Снимка: Еугениус ВАРМИНСКИ

тели, може да участва в 22 дисциплини, като класирането е по системата 7, 5, 4, 3, 2, 1 точка. Не е задължително да има по двама в дисциплина — в една дисциплина отборът може да участва с повече (до 4 състезатели), в друга — да не участва.

Първите три отбора от всяка група през октомври се срещат във финално състезание, за да определят шампиона на Полша. Останалите 8 отбора се борят да не изпадат (отпадат последните два отбора). II лига пък се състои от 4 групи по 6 отбора. Във финала влизат 8 отбора (по два от група), които определят новите два члена на I лига.

За първенството важат и други правила: забранява се в лигата да стартират девойки под 17 години и

юноши под 18 години. Така се избягва форсирането на младите, за които има достатъчно други състезания. Забранява се също да участвуват състезатели, навършили 28 години, които нямат майсторски разред.

КЪМ НОВИТЕ ЯВЛЕНИЯ

в полската лека атлетика да добавим:

● Силната шестчленна група на копиехвъргачките под ръководството на Едмунд Яворски. Даниела Яворска и Ева Гризецка вече се прочуха със своите рекорди, но след тях идват още четири таланта, за които сигурно тепърва ще се чуе — Целина Байер, Зофия Гонска, А. Настерняк и Я. Сагановска (последните две са

18-годишни).

● Бегащите на средни и дълги разстояния използват тренировъчната висока планина (били са в Белмеке и в Закопане) и изразходват от резултатите...

● На европейското първе в Хелзинки Полша има намерение изпрати 90-членен отбор, като застъпи някои дисциплини, които по-рано е била слаба.

Вече поставиха нови рекорди Полша Хевинска (юли 17,9; зеца (юли 62,10), Ле (10 000 м за 28.34,6), Комар (20,26), Любейевски (чук 69 м) — ще бъдат следващите? ...

Варшава — София

Александър ЯС

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ИРЕНА



ВАРШАВА, юли (специално за „Старт“)

Всеки, който през миналата година е следил внимателно лекоатлетическите резултати, сигурно е забелязал, че от световните ранглисти отсъства име на Ирена Киршенщайн Шевинска — световната рекордьорка и олимпийска шампионка в бягането на 200 м, най-добрата лекоатлетка в историята на Полша. Причина бе малкият Андрейчо, сега на година и половина, пъргаво и весело момченце, което с появяването си на тоя свят създаде големи бъркотии в леката атлетика...

Майчинство... Проблемът е толкова стар, колкото и женският спорт! Съществуват много примери на състезателки, които са се разделили със стадионите заради своето дете. Други пък, вече като майки, са печелили олимпийски медали и са поставяли рекорди. От вторите реши да вземе пример Ирена Шевинска. И тя, и нейният съпруг Януш Шевински, бивш лекоатлет, а сега спортен репортер, смятаха, че детето няма да ликвидира спортната кариера на майка си, а само ще я прекъсне за известен период. Разбира се, нямаше никаква гаранция, че постиженията на Ирена ще бъдат същите. Когато непобедимата спринтьорка се завърна на пистата, започна да я изпреварват дори нейните сънароднички. Вдигна се голям шум, че Шевинска сама си урежда, не държи на своето име. Мнозина смятаха, че щом тя е имала

се оттегли от спорта и спокойно да възпитава детето си.

Тя обаче не искаше да се оттегли...

Срещнахме се в Сакската градина във Варшава. Тук наблизко живее прочутата спортистка. Малкият Андрейчо пристъпаше по алеята, а ние разговаряхме.

— Дори ония, които бяха благосклонно настроени към мене, ме уверяваха, че трябва да се разделя с пистата — казваше Ирена Шевинска. — Не вярвах, че ще възвърна предишната си бързина. Но още от самото начало аз бях оптимистка. Изобщо не приемах мисълта, че мога да отстъпя. На олимпиадите в Токио и Мексико спечелих медали в 4 дисциплини — 100 м, 200 м, щафета 4x100 м и скок на дължина, — добрих световните рекорди в спринта, но съвсем не мисля, че съм постигнала всичко, на което съм способна. Не се надценявам, а просто правя реална оценка на собствените си възможности. Освен това много обичам спорта!

Завръщането на пистата не беше лесно. Когато за пръв път излязох, за да потичам из гората, с учудване разбрах, че много бързо се изморявам. Отново трябваше да се уча да бягам. Това беше особено чувство: да се учиш отново на нещо, което си вършил хиляди пъти! Питах ме дали не е по-добре да отбягвам участията в състезания — да тренирам и да изляза на пистата чак след като възвърна предишната си бързина. Не! Трябваше да стартирам. През есента пости-

тирала, щях да започна от 12,2...

Каква е сега моята цел? Най-напред участвам в европейското първенство в Мюнхен. В коя дисциплина? Изхожда от това, че за да бягам бързо 200 м, да бъда добра на 100 м. Бързината, помогне да скачам и на дължина, т.е. в тази дисциплина главният ми коз е ването. Дали детето ми създава грижа бира се, но от рода на приятните. Мога да дам Андрейчо да бъде възпитаван нини, но смятам, че щом имаме дете, да го възпитаваме сами...

Ирена Шевинска умее да организира си. Миналата година тя завърши мическия отдел на Варшавския университет и получи диплома за магистър. С увещаваше задълженията си на студентка състезателка, така че сигурно майчинството да й пречи в спорта.

Тая година в първия старт Ирена г 667 см в скока на дължина — изразход на Полша. Тя упражнява скока ски — същия, който отведе Юзеф Ш. световните постижения в тройния спринта тренира при Герард Мах, ководи групата на спринтьорите и бегачи на 400 м. В усърдието и миста на тренировките тя не отстъп момчетата.

С надеждата очакваме европейското



Съветският сборен отбор — образец 1971 г.



ПАНОРАМА

На ленинградския стадион „В. И. Ленин“ се състоя футболен турнир между ветераните от Москва, Украйна, Грузия и Ленинград за „Голямата купа“, учредена от дирекцията на стадиона. Мачовете бяха проследени с голям интерес, защото в тях участваха редица футболисти, вписали имената си в най-славните страници от историята на съветския футбол: Хомич, Нето, В. Иванов, Дементиев, Масльонкин от Москва, Е. Архангелски и Завидонов от Ленинград, участниците в легендарния „Мач на смъртта“ М. Гончаренко и О. Макаров от Украйна, Котрикадзе, Гагуа, Калоев от Грузия и др. На финала Москва победи Грузия с 4:2, но най-много емоции предизвика полуфиналният двубой Грузия — Ленинград. След като редовното време завърши при резултат 0:0, трябваше да бъдат изпълнени общо 44 (!) дузми, до като грузинските футболисти се класираха за финала.

Неотдавна стана един безпрецедентен случай в историята на бразилския футбол. По време на мача за първенство на Рио де Жанейро между отборите на „Васко да Гама“ и „Ботафого“ централният защитник на „Ботафого“ Мойсес контузи тежко в лявото коляно — Жаирзиньо — дясно крило на „Васко да Гама“ и националния отбор. След този случай под формата на компенсация ръководството на „Ботафого“ преотстъпи на потърпевшият отбор за 4-месечен срок своя играч... Мойсес — същия, който бе контузил Жаирзиньо...

В Япония напоследък се практикува един нов вид спортно колене, който се посреща с голям интерес от младежите, въпреки че скоростта на придвижването е твърде малка — само около 4 километра в час. Работата е там, че в случая атлетите са съвременно и плувци: вървят по... дъното на воден басейн, затворени в огромно кълбо. Японците имат намерение още тая есен по подобен начин да пресекат Ламанша.

Италианският вратар Вавасори върви по стъпките на Лев Яшин. Сега той е 37-годишен, но тия дни направи изявление, че смята да играе поне още няколко сезона, защото „за вратаря 30-те години настъпват, когато навърши 50-годишна възраст“. Според Вавасори в това няма нищо необичайно, ако се спазва подходящ режим. Ето какво разказва той за себе си: „Сутринта ставам рано и правя 6—7-километрова разходка в гората. Връщам се в къщи, закусвам и отивам с жена си за къщи. После се занимавам с гимнастически упражнения и тренирам. Вечер си лягам точно в 10 часа. Общо през деня изразходвам повече физическа енергия, от колкото на 20-годишна възраст, но ми се струва, че понасям натоварванията по-лесно...“

По време на спортния празник по случай 27 юни, Деня на съветската младеж, двама парашутисти — абсолютният световен шампион Леонид Яценков и Александър Парфонов — демонстрираха на летището в Тушино невидан номер. Двамата напуснаха самолета на височина 2000 метра с един парашут и започнаха свободното падане към земята, като се държаха здраво един за друг. После над тях се отвори червеният парашутен купол. Парфонов пусна надолу въжета стълба и партньорът му изпълни на нея различни гимнастически упражнения. Спортистите се приземиха един след друг — отначало Яценков, после Парфонов. Те на рекоха своето упражнение „Руски

КАКВО Е ФУТБОЛНАТА РЕПУТАЦИЯ

ЛЕВ ФИЛАТОВ

главен редактор на съветския седмичник „Футбол — хоккей“

На една среща с любители на футбола ме попитаха: „На кое място в света е сборният отбор на СССР?“ При такива устни диспути човек не разполага с време за обмисляне на „ходовете“, както е в шахматните блиц-турнири. И аз отговорих: „Веднага след отборите на Бразилия и Англия.“ Помня, че в залата се вдигна глъч. Както изглежда, запаленците не бяха съгласни с моята оценка. А и самият аз дълго след това не намирах покой: импровизацията не освобождава от отговорност.

Прието е футболът да се смята за една от най-консервативните сфери. Не само поради неизменността на правилата му, а и защото в него веднъж спечелената репутация се запазва невероятно дълго. Периодичните турнири си трябва да изтикат едни отбори в сянка и да извеждат други под бясъка на прожекторите. Но не, годините минават, победите се редуват с поражения, а репутацията си остава, не се влияе от конюнктура.

Сборният отбор на СССР е участвал в 4 световни и 3 европейски първенства. Както е известно, веднъж (през 1966 г.) той беше четвърти на световното първенство, а в континенталните турнири спечели първо, второ и четвърто място. У дома очакваха от него по-големи успехи, недоволстваха, че все не успява да покори най-високия връх. И това е естествено: призовите места бяха и си остават привлекателна цел.

Но въпреки нашето относително недоволство репутацията на съветския сборен отбор непрекъснато растеше. Това е единственият отбор, който през последните 12 години без изключение е бил четвъртфиналист в световните първенства. Единственият, който и трите пъти е намирал място сред четирите най-силни в Европа. Тия 12 сезона без големи колебания и спадания са убедителен показател, който намира отражение и в класификацията на френския седмичник „Франс футбол“. Според изчисленията на неговите специалисти общо за последните 12 години съветският сборен отбор заема първо място в Европа — пред Англия, ГФР и Италия.

Репутацията е не само статистически данни, но само спомени и комплименти. Тя е една от частите и на предстоящия мач. Преди срещата за европейско първенство СССР — Испания ме посети редакторът на испанския спортен вестник „АС“. Двамата направихме прогноза за мача и те се оказаха еднакви: „Победи ел ше е съветският отбор.“ От какво изхождахме? Испанецът не познаваше както трябва егашния сборен отбор на СССР, а да си призна, в тоя момент и за мене съставът му не е съвсем ясен. Но ние изхождахме от същата репутация, тъй като тя ни караше да предположим съветския отбор. Повече от сигурен съм, че не само ние, журналистите, мислехме така преди мача. Не са могли да не го чувствуват и самите действащи лица — футболисти. Макар и подсъзнателно, но са го чувствували. Оттам и изборът на тактиката, и наистинеността, и готовността на испанците „да се уglasят на реми“, и вярата на съветските футболисти, че победата ще е тяхна. Всичко това лиза във футбола наравно с изкуството да дриблира, да се подава и стреля във врата.

Да, тая репутация е налице, тя намери своето потвърждение и в мача с Испания (2:1), и приятелската среща с Шотландия (1:0). И пак не можем да не се съобразяваме с акта, че със същите фланелки сега играе значително обновен отбор, който няма зад гърба много мачове в днешния си състав. Засега й се ползува с репутацията, завоювана в продължение на 19 години от играчите от по-старите поколения. Новият отбор трябва да укре-



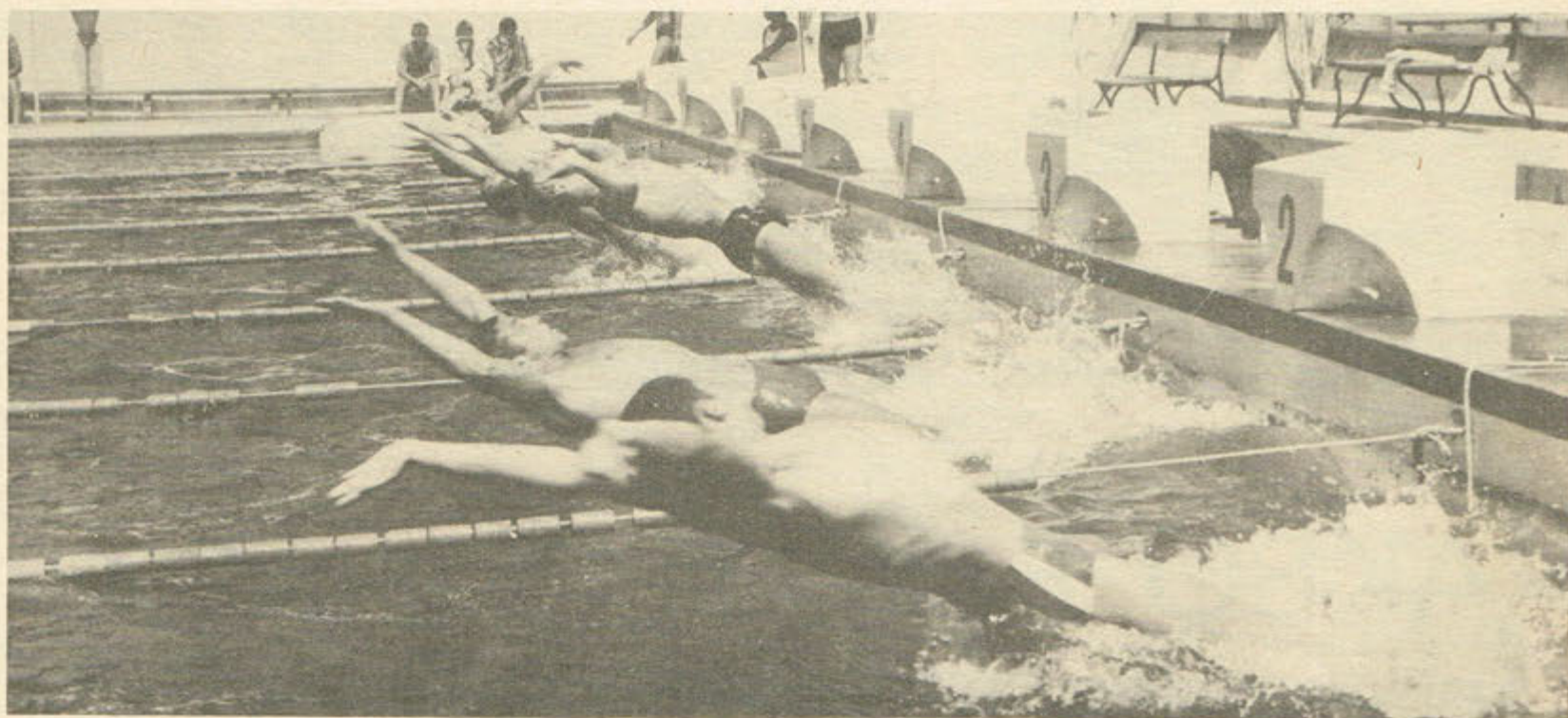
▲ Валентин Николаев има трудна задача — старши треньор е на ЦСКА (Москва) и сборния отбор на страната.

▼ Тренировка на стадиона във Велинград. Така най-добрите съветски футболисти започнаха настоящия сезон.



НАЙ-ДОБРИТЕ «ДЕЛФИНИ» ЖИВЕЯТ ВЪВ ВАРНА

ЕДИНАДЕСЕТИ ТУРНИР ЗА КУПАТА НА ЦК НА ДКМС



Единадесетият турнир на ЦК на ДКМС „Делфин 71“ събра 311 състезатели, които излъчиха 92 шампиони.

АБСОЛЮТНИЯТ РЕКОРД

Той пристигна със своето колело, увит в халия. Носителят на абсолютния рекорд: 11 турнира — 11 участия! Треньорът му д-р Любен Лазаров ни разказва, че Васил Атанасов е върде много свързан с този турнир.

— И не само Васил! 1961 година беше преомна за плуването. Тогава Комсомолът се амеси активно в този спорт и го обяви за воя първа грижа. Този турнир беше един релен израз на тази грижа. Всяка година на его се прави обширен преглед и той се преръща в барометър за плуването. Няма добър аш плувец, който да не е минал през „делфина“. И това е най-добрата препоръка за ози турнир.

— Аз съм от тези, които постигат всичко много труд — казва Васил. — Имам трудни ериоди, един от тях продължи почти две години, но имам и някои много радостни моменти — един от тях е, когато покрих олимпийския норматив и получих лично поздравление от първия секретар на ЦК на ДКМС по ова време Иван Абаджие

НОВИ ЮЛИАНРУСЕВЦИ НА Д-Р ЛАЗАРОВ?

Сега Васил Атанасов е пълен с амбицията а покаже, че тази ранна старост, която теге като зловеща сянка над плувците, може да е надвие, още повече, когато си само на 4 години! Рекордьор на плувния маратон, Васил питае особени симпатии към хората със илна воля. Когато говорехме, по трибуните иждахме някои познати плувци, таланти, които не стартираха по редица причини — най-есто от това, че талантът им не е бил съинен с достатъчно воля. Д-р Лазаров сега зпитва доста голямо разочарование от отте-лянето на Юлиан Русев. Всички очаквахме ного от него. Рекордите по едно време той упеше леко, като кибритени клечки. Но леко у е било, изглежда, и да пренебрегва някои акони на спортната подготовка. Докато един ен Лазаров взема жестокото решение, че ве-е ще работи без Юлиан и близките по дух о него... Сега готви други юлианрусевци, овел ги е на турнира, всички силотени, съсре оточени, даже специални шапки „за самочув-ение“ им е ушил...

— Не искам още от тях победи. Искам да адвиват само себе си, само своите лични по-ижения. Нека се научат да правят това — вв водата и на сушата, когато пред тях се гкрият някои съблазни...

ХРИСКА, ЕЛИ И ГЕОРГИ С НОВИ РЕКОРДИ

Но и победите над другите са хубаво нещо. Хриска Пейчева и Ангел Чакъров от групата а треньора Л. Чакъров, които 12 пъти побе-иха на този турнир, ни накараха да се въз-ицаваме от техния талант. В разговор с ръ-оводители и деятели на плуването като Пан-о Балов, Климент Бойчев и др. стана ясно, е прицелът на нашите първи сили е насочен о-далече — след месец, когато им започаат элемите първенства — балканиади и евро-ейски шампионати. И все пак паднаха някои екорди:

200 м съчетано (девоички и жени): Хр. Пей-ва (ЖСК—Сп) 2.34.7 м.
200 м бруст (момичета ст. в. и девоички): Елисавета Калешева (ЖСК—Сп) 3.01.0 м.
400 м св. ст. (момчета ст. в.): Георги Пан-я (Паз окр.) 4.47.3 м



Георги Пандев от Велинград си отиде с 6 златни медала от Варна



Най-бързият бруст на „Делфин 71“ бе този на 13-годишната Ели Калешева.



200 метра съчетано плуване — още един рекорд от Мария за Хриска...

ЗЛАТНИТЕ МЕДАЛИ СЕ ПРАВЯТ И НА ГАЗЕНА ЛАМПА

Шестнадесетгодишната Хриска Пейчева се-га е най-популярната ни състезателка. В та-блицата на българските рекорди за девоички и жени тя притежава 15 от всичките 30 рекор-да. Тренира я бившият монтьор от завод „Хр. Ботев“ Л. Чакъров. И той се пристрастява към треньорската професия от времето на пър-вия турнир на ЦК на ДКМС, като събира ня-колко познати деца и заедно със сина си Ан-гел започва да ги тренира. Недостига от зна-ния компенсира с много упоритост, строгост, заради която често има неприятности... Ко-

на, когато спряло електричеството — осветява коридора с газени лампи... Упорит и безком-промисен, неговите ученици скоро се озовават в челото на българското плуване. Ето и на то-зи турнир Хриска Пейчева завоюва 7, а Ан-гел Чакъров — 5 златни медала.

ОТ 75 ДО 13 И ПОЛОВИНА ГОДИНИ

Най-старият от всички наши треньори (мо-же би и не само в плуването) е 75-годишният Алекси Алексиев. Още преди 40 години той събра шепя рибарчета и след няколко трени-ровки край вълнолома ги отведе на едни от първите плувни състезания у нас. Навярно

жи, е лек и пъргав. Сякаш всеки рекорд на тези невръстни деца, с които е свързал жи-вота си, му дава бодрост и здраве. Сега го за-радва Елисавета Калешева, която е 5 пъти по-млада от него — на 13 години и половина. На 100 и 200 м бруст нейните постижения са по-добри и от постиженията на жените!

„ИГРАЕ МИ СЕ С КОТКИ И КУКЛИ“

Ели е стройно и приветливо момиче, което до преди три години беше в най-остър конф-ликт с водата. И как иначе? „Три пъти се да-вя — първия път в един шадраван...“ — ве-село споделя тя. Но един ден приятелката ѝ Жени я завежда при Алексиев и на четвъртия ден тя започва да плува! Сега... „заклучиха куклите от мене, а ми се играе с кукли и кот-ки; мисля, че не съм голяма“. Но когато ста-ва дума за плуване, вече съзираме в нея плу-веца: „Плуването е като училище — ако за-къснея, и започва да ме гризе съвестта...“

ПАЗАРДЖИК И ВЕЛИНГРАД НАСТИГАТ ЧЕЛОТО

„Делфин“ с право може да се счита като една трибуна, от която всеки може гръмогла-сно да заяви своя спортен талант. Така напра-виха сега и плувците от Пазарджишки окръг, особено Георги Пандев Сред достиженията на единадесетия „Делфин“ може да се под-чертае и утвърждаването на едни самобитен, перспективен център. Имаше дисциплини, в които момчетата от Пазарджишки окръг да-доха по 5—6 финалисти от всичко 8! И мом-четата от младшата група са сред най-добри-те в страната. В Пазарджик и Велинград 5 треньори работят с 650 деца, а ако върви та-ка, след 2—3 години може би вече ще поглеж-дат и към първото място. Най-добрият от мом-четата — Георги Пандев, който по броя на за-воюваните първи места (6) е само зад Хри-ска Пейчева — е една нова надежда на този спорт.

ВСЕКИ НА СВОЕТО МЯСТО

Разбира се „Делфин“ има и своите пробле-ми. Трябва да се помисли за най-удобното време, за това, дали не ще бъде по-добре въз-растовите групи да се състезават поотделно, да се увеличат моралните стимули за тре-ньори и състезатели и пр. Но това е друга тема, а сега нас ни интересува крайното ком-плексно класиране, което дава и добра кар-тина на плувния спорт в страната. В него виж-даме, че варненци отнеха купата от софий-ските си съперници. И така:

1. ЖСК—Спартак — 801,5 т.
2. Левски—Спартак — 787 т.
3. Пазарджишки окръг — 348,5 т.
4. ЦСКА „Септ. знаме“ — 338 т.
5. Черно море — 265 т.
6. Академик (Сф) — 240 т.

ГОЛЕМИЯТ СЕЗОН

Разказ от ФЕРНАНДО КИНЬОНЕС

ТА БЕШЕ ДРУГО. Седеше в градината на хотел „Селалас“, облечен в костюм за 3000 пени и връзка за 50. За раните по главата не мислеше. До него седеше момиче, го гледаше влюбено. Огорчаваше го едно — упорството на дон Рафаел, който смяташе за свое задължение да го пригласи и на срещите!

Ерера премина спокойно, но сега рабът заболява отново. Знаеше, че заздравява, но не знаеше дали бикът няма да прииде отново тези рани утре вечер, както стана в Палма. За два месеца не бе постигнал нито една блестяща победа, нито до него седеше тя и всичко бе друго.

Много те обичам, разбираш ли — каза — Разбираш ли, много! И те й блестяха с трогателна и тайнствена адост. Но скоро престана да се усмихва, и глава на рамото му, вдигна ръка и ги косите му, показващи се под бинта. Как се случи това, кажи ми... Мануел замълча. Наведе очи като малко дете.

Не вярвай на това, което утре ще намериш в вестниците. Навярно ще твърдят, че съм бил жалък, но ти ме разбираш: само ме събори. И всичко щеше да ти бъде добре, ако не бях паднал. Но аз паднах.

Ерера на Севилия беше препълнен арена. Посрещнаха го с аплодисменти, а той, дон Кантеро, отново проведе боя под възможности. Спомни си как третият го закачи с рогата си и го повлече по земята. Жените изкрещяха, той чуваше вопли и изреждайки всички познати латински, се опитваше да запази ранената глава.

Казаха ми, че по тебе тича един от тебени — избухна той изведнъж. — Един единствен господин, които те обкръжават.

Армандито Роси — отвърна тя. — Той не е никак симпатичен. Единственото, което в ума му, са разните там мамби... Тиш, че това може да ми се харесва? — Ище от този момент, в който се запозна с тебе...

Пръв път тя го видя на коридора на сина си. Гореще с бели букви бе написана „Мануел Кантеро“, а по-ниско — „Съдбата на Севилия“. Известно време тя го лежеше, а после уви в хартията няколко листа.

Не вярвай на това, което ще напишат — настояваше Мануел. — Нито на доклада, нито на лошото. Журналистите съчиняват по-бързо, отколкото мислят. Те така разхвърлят думите, прибавят поезия, явяват глупости, че на тяхната външна външа не само тореро, но даже и политическите най-умните хора...

Момичи си неотдавнашната статия. „Кантеро а от сцената.“ Думите го засегнаха по-отлично, отколкото мислеше. „Кантеро започна добре, но след това последваха няколко лоши изпълнени движения. Започна с чисто севилянски темперамент пасо, печо, вдъхна надежда за интересен финал, зрители останаха излъгани.“ Истинно беше, че в училище имаше лоша папка, но сега отлично помнеше всичко, написа за него. Знаеше цели абзаци. А може по-рано, когато беше малък и видя как татка баща му и го откарваха с една конетка, гладът не му даваше да мисли.

В този момент той чу зад себе си гласа на дон Рафаел:

— Извинете ми, сеньорита, но за Мануел е време да се прибира. Тореро трябва да жерва много. Да вървим, момче!

Дон Рафаел. Той винаги се появяваше таквано, винаги беше до него, този по-малък човек, който гледаше на тореро като на вещ, даваща големи печалби. Все пак този човек го караше да участва в сто кориди годишно; в сто, даже и в ече...

Ече дълго време той излизаше на арена всяка вечер. В двадесетина коридори гига никакъв блясък. И в същото време страшна умора го обземаше все повече и повече. Вече го дразнеха непоносимо те безконечни пътувания, покривителство и потупвания по рамото и думите на дон Рафаел с неговата снизходителна усмивка, която му съобщаваше за новите контракти.

„След три дни чакат нови битки, догоди се за целия август: ще падне не само ще затынем в работа до шия...“ — него не беше сигурен, но той, Мануел, ви и беше затынал в работа. Затынал и продаден, ден по ден, целият в синини и и, целият вмирисан на бикове и нямаше да помисли даже колко пари печели и колко оставя за себе си дон Рафаел; но пренебрегаш, без да помни дори и името на градовете, в които участвуваше в кориди, нито имената на тези, с които участвуваше: днес Аранхуес, утре Барселона, а след ден Малага, после Валенсия, Ла Коруня...

Мария Луиса й говореше по телефона, че дон Рафаел, който я засягаше с не-

търпеливи и настойчиви въпроси.

— Вчерта бях на коридора в Марус. Ти не беше, нали? Впрочем какво има между тебе и Маноло, този симпатичен тореро? Вчерта той ни посвети един бик. Много е приятен.

Не беше чела още вестниците и запита ти го, сподадено:

— Е, и как?

— Сравнително добре. На края беше по-лошо — никак не можеше да убие своя бик. Но имаше неща, които направиха простото великолепно. Така се изплаших, когато бикът го повали! Същият, който ни посвети. Но той стана, целият в синини и бинтове, и продължи, сякаш нищо не се е случило. Не, сериозно, някои неща той прави майсторски. Но когато дойде да убива... Просто досадно! Преди самата коридора ни представиха този тореро. И щом аз случайно споменах твоето име, той се нахвърли да ме разпитва, сякаш е влюбен до уши в тебе, и каза, че сте се запознали на празника, усмихнат от Гонсалес, че ти си най-милата и най-красивата... Просто да не повярваш!

Оглушена от този водопад от думи, тя отдалечи малко слушалката от ухото си и усети, че я стиска прекалено силно.

— А този тореро е много мил и не ми се стори толкова недосягаем. Но ти и той? Нищо ли има между вас?

Тя не умееше да се преструва. Беше вече на 23 години и с всеки изминат ден все



по-остро чувствуваше колко е далече от тези хора, към чието общество принадлежеше нейното семейство. Барьерата на благополучието им пречеше да проникнат в съзнанието на явлението. А нея я интересуваша всички хора. Без значение дали те са тореро или знаменити режисьори, конструктори, стига да обичаха своята работа и да не мислят само за парите или гръмката си слава.

— Слушай, той е луд по тебе, това момче! Той нанстина е все още момче. Той има сигурно деветнадесет или даже осемнадесет...

— Деветнадесет... Маноло е на деветнадесет — уточни тя.

— Тебе те безпокои неговата възраст, чувствуваш това.

— Съвсем не.

— Добре, добре. Но бъди умна и не прави глупости. Жал ми е за такива момчета — влюбват се съвсем сериозно, и то не в тези, които им прилягат. Ти навярно знаеш, че неговото семейство... с една дума, аз смятам, че то е съвсем простишко.

Най-после гласът от слушалката замлъкна и тя можеше да си отиде. Но спомени те за Мануел изведнъж препълниха съзнанието й. Бяха свързани с някакво странно чувство на възхищение и жалост. Вече няколко пъти се улавяше, че мисли за него по цели нощи, за неговите нови коридори, за неговите нови срещи със смъртта. Опитваше се да си припомни своите предишни увлечения и не намираше в тях нищо подобно, с изключение на първата любов на 16 години. Но и тя не можеше да се сравни с чувството, в което я хвърли неговият печален поглед. Тя се увери, че и той е влюбен, макар и да беше по-стара с четири години. После си припомни първите цветя, които получи от него. И негодуванието, с което бяха посрещнати от майка й: „За бога — по-малко подаръци от тореро и по-анимално с всички от този род! Всеки е това, което е, и в нашето семейство всички трябва да знаят своето положение!“

Тя не бива да му пише от своя дом. А къде може той да седне спокойно и да й напише едно писмо? Ще минат може би месеци или два, докато се върне и отново се срещнат. А и ще му позволи ли дон Рафаел да се занимава с нещо друго?

— Докато аз съм с тебе, ти си нищо не бива да се занимаваш — нито с жени, нито с нещо друго. Тебе те интересува са

ФЕРНАНДО КИНЬОНЕС И НЕГОВИЯТ ПРОТЕСТ

Това не е само разказ за тореро, за горчивата съдба на испанските бикоборци. Мислите, с които оставаме след прочитането на „Големият сезон“, не се ограничават в тесните рамки на чисто спортните проблеми: успеха или неуспеха, нуждата от спазване на режим, от изношения с публиката и пр. Тук е засегната класовата същност на един противен свят. Показано е изстраването на един тореро, осъзнал, че се е превърнал на „маймуна за разиграване“ в ръцете на своя менажер, тореро, у когото зрее импулсът за протест и борба срещу порядките на професионализма. И не само това. Показана е силата на една любов, която срива вековните мрачни кла-

сови прегради между „знатни“ и „прости“ хора.

Фернандо Киньонес (род. 1930 г.), поет, очеркист, критик, редактор на списанието от Кадикс „Платеро“, лауреат на няколко литературни премии, активен борец срещу франкисткото правителство, включва в своя разказ и други нотки: Защо именно Мануел се изправя срещу съществуващия порядък? Случайно ли са репликите за трагичната гибел на неговия баща?

„Големият сезон“, един от многото разкази на Киньонес, посветени на спорта и коридата, е обществено значимо произведение на спортна тема — със силен социален акцент.



го бе обхванала. Изведнъж му се поиска да забие шлагата не в невинното животно, а в корема на дон Рафаел... Мануел се придвижваше едва-едва и болките му ставаша все по-силни. И колкото повече нарастваха те, растяха и шансовете на бика да остане жив...

— Добре, моето момиче, ти искаш това! Но все пак си длъжна да се съобразиш с две неща. Само е две. Казвам ти го като баща и като приятел. Ти си вече в тази възраст, в която не мога да ти забраня да правиш това, което искаш. Можеш даже и да устроиш скандал...

— Скандалът вече е готов — прекъсна го юношата в сив костюм, който и на ниското канapé се опитваше да издига достойнството на своето прочуто семейство Роси. — Цяла Севилия сега знае за сензорната и тореро.

— Трябва да умееш да се жертваш — това е първото! И второ — помисли какво правиш. Кой е този юноша? Беден тореро, чийто баща е разстрелян, а семейството му...

Бащата се мъчеше да не й причини болка, но тя плачеше. От другия край долетя гласът на младежа.

— Ако ти не послуша баща си — повече и на мен не разчитай. За нищо...

Но момичето вече не се колебаеше. Стана и се отправи към своята стая, където я очакваше едно недовършено писмо...

Ефранин, неговият най-близък приятел, седеше на леглото му и го гледаше със състрадание.

— Ти знаеш цялата истина — каза Мануел. — Знаеш, че съм съвсем разкиснат, че нищо не мога, духни и ще падна... Даже и когато съм пред бика, аз нямам сили да повдигна глава. Аз съм равнодушен и към парите, не ме вълнува и дон Рафаел, удамите на бика... Защо миналата година беше добре, а сега не? Чудесен „голям сезон“, както предричаха дон Рафаел...

— А аз ти казвам — ти си тореро. Разсъждавай по-малко, а повече работи. И не мисли толкова много.

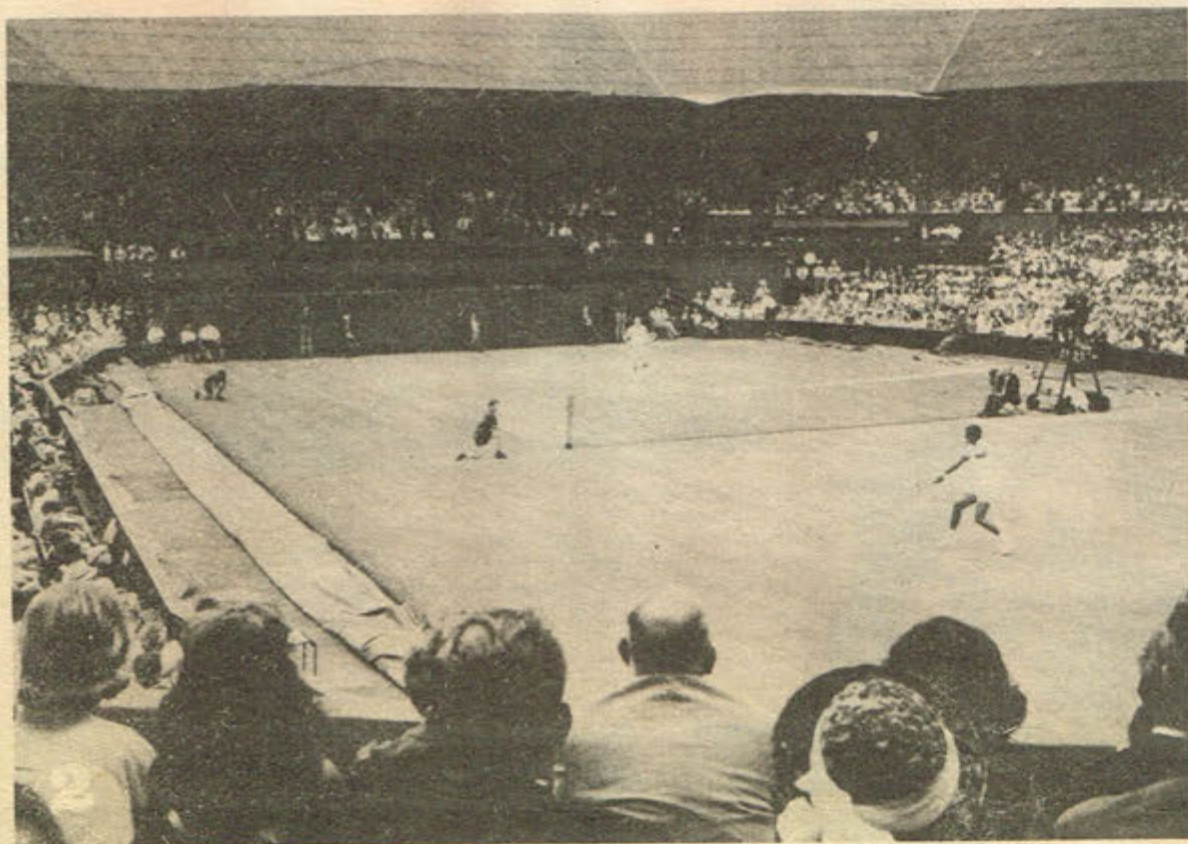
— Да, да, миналата година аз не мислех и всичко вървеше добре. А сега... Колко съм спечелил аз, Ефранин, и колко дон Рафаел? Знае ли някой друг това освен него? Никой не знае! Аз само подписвам контракти и работя до смърт! А ми трябва да си ли и за една друга, последна коридора — с дон Рафаел и другите като него...

— Всички матадори работят много — уклончиво отвърна приятелят му. — Стегнати са малко...

Към обяд всичко беше готово за път. Навярно и жителите на градчето, към което се отправяха, вече тръпнеха в очакване на новата коридора. Лъчезарното небе над Гран Вия изглеждаше необятно. Мануел вече седеше в колата, когато дотича Ефранин. С привычно движение неговият помощник хвърли в багажника кошницата с принадлежностите на тореро и седна на своето място до шофьора. Всички гледаха към него, а той, обръщайки възбуденото си радостно лице към Мануел, му протегна нещо. После го потупа по рамото и радостно, като момче, се усмихна.

— Това е за тебе. Бързо писмо от Севилия.

екран



1 Един контраст, използван за да се подчертае силата на 30-годишния японски борец Йокозуната Таихо — шампион на своята страна

2 Тазгодишният турнир по тенис в Уимблڈън, смятан по традиция за неофициално световно първенство, бе спечелен от австралиеца Нюкъмб. Така изглежда централният тревен корт в Уимблڈън.

3 Неотдавна футболистите от френския национален отбор бяха събрани на тържествен обед в Париж, по време на който вратарят Жорж Карниос получи едновременно две награди за най-добър френски играч през 1970 г.

4 В първенството по лека атлетика на ГДР Маргит Хербст спечели петобоя с 5300 точки, а в една от петте дисциплини — скока на дължина — подобри собствения си национален рекорд с резултат 6,81 м.

5 Испанецът Луис Окана, който съблече „жълтата фланелка“ от Еди Меркс след успешното му начало в тазгодишната обиколка на Франция. Впоследствие едно нещастно падане извади Окана от строя.

6 На една международна изложба в Лондон бе показан модерен двуместен глiser, който може да се използва и за практикуване на водни ски.

